REGELE CRIMEI
O. SCHISGALL

I. LA UN BAL MONDEN

Admirabila înlănţuire de fapte, în hora cărora fusese amestecat şi baronul Ixell, specialistul american în materie criminală, a început în chipul cel mai puţin senzaţional.

Întâia oară el luase cunoştinţă de această afacere la balul dat de contesa von Zoon, o petrecere care fără îndoială se numărase printre cele mai strălucite reuniuni mondene ale sezonului de iarnă berlinez. În clipa când baronul Ixell pătrundea în imensul salon, el s-a oprit în prag încremenit de uimire. Însuşi însoţitorul lui, bătrânul colonel Winford Thayer, care de curând fusese numit ataşat militar pe lângă ambasada americană, nu şi-a putut stăpâni un murmur de admiraţie şi a exclamat :

- Drept să-ţi spun, e un spectacol încântător, nu-i aşa ?

Ixell l-a măsurat cu coada ochiului şi a răspuns :

- Se poate, însă eu unul nu văd nici un pic de armonie.

Colonelul Thayer a încruntat sprâncenele, repetând

- Armonie ...?

Dar celebrul detectiv care contempla mulţimea invitaţilor forfotind în salonul de bal nu şi-a tălmăcit gândul numaidecât. Deocamdată el părea vrăjit de ceea ce vedea şi într-adevăr, priveliştea era stranie, tot atât de colorată ca şi cum s-ar fi aflat în Orient, căci toaletele în tonurile cele mai vii şi împestriţate se amestecau în babilonul de acolo ca într-un caleidoscop în necontenită mişcare. La unul din capetele galeriei care încercuia salonul, orchestra cânta un vals zglobiu, iar şeful ei, însufleţindu-i el însuşi ritmul cu acordurile săltăreţe ale vioarei, urmărea perechile de dansatori cu un surâs discret, mărinimos şi îngăduitor. Pretutindeni se oglindea veselia, însă o veselie nervoasă, manifestată prea ţipător de o naţiune ce se străduia să alunge, să uite cu orice preţ necazurile.

Totuşi, colonelul Thayer dădea acum prea puţină atenţie acelui furnicar pestriţ de lume. El îl cerceta îndeosebi pe Ixell şi l-a întrebat :

- Ce rost avea fraza dumitale de adineauri ?

- După câte spun ziarele, a răspuns americanul adâncit în gânduri, toate persoanele aflate aici n-au altă grijă decât siguranţa bijuteriilor lor. Şi totuşi, văd o mulţime de doamne strălucind întocmai ca vitrinele unui giuvaergiu de pe Unter den Linten ... Colonelul a pufnit în râs şi a răspuns dispreţuitor ;

- Oh ! aşa-zisa lor teamă s-a născut în închipuirea ziariştilor. Dar în realitate nimeni nu se sperie. Ba ceva mai mult, eu cred că poliţia a orânduit o pază straşnică de jurul împrejurul casei şi că Otto Kelmann stă de veghe el însuşi în fruntea copoilor...Îl cunoşti ?

- Da, l-am întâlnit de câteva ori la *Polizei Ministerium*.

- E un om admirabil, a adăugat colonelul. După părerea mea este asul Berlinului şi tot el...dar s-a întrerupt, a apucat braţul însoţitorului şi a schimbat vorba: Trebuie să te prezint gazdelor noastre, dragă prietene. Vom lăsa pălăvrăgeala pentru mai târziu.

Amândoi au făcut înconjurul salonului de dans. Colonelul Thayer era în mare ţinută iar Ixell purta un costum de seară dintre cela mai elegante. La câteva secunde mai târziu, detectivul se înclina ceremonios, sărutând mâna contesei Henriette von Zoon. Aceasta era o femeie, a cărei frumuseţe superbă îi dădea înfăţişarea ispititoare a unei Brunhilde şi al cărei păr de un blond auriu era împletit sub o diademă încrustată cu nestemate. Cu toate acestea, deşi talia ei înaltă scotea şi mai mult strălucirea toaletei ţesută numai în argint, nu întuneca nici pe departe farmecul robitor al surâsului ei îngeresc.

- Herr Ixell...a exclamat ea cu vioiciune, niciodată n-aş fi iertat colonelului Thayer îndărătnicia de a nu vă aduce la noi !...

- Nici eu, a răspuns Ixell cu însufleţire.

- Colonelul a făgăduit că-mi veţi spune cu ce vă îndeletniciţi aici şi am jurat că-l voi sili să-şi ţină cuvântul dat, a adăugat contesa, aruncând ofiţerului o privire răutăcioasă.. Totdeauna obişnuieşte să-ţi spună numai atât ca să-ţi aducă apa la gură. Însă niciodată spre a-ţi potoli setea. Baronul Ixell a zâmbit. Apoi s-a întors să salute pe soţul încântătoarei gazde, contele Ludwig Heinrich von Zoon. Acesta era un bărbat extrem de amabil, un adevărat aristocrat, încă nedoborât de valurile democraţiei germane. Dacă înfăţişarea exterioară a cuiva mai poate sluji de criteriu în această privinţă. Pieptul îi era împodobit cu panglica albastră a unei decoraţii rare. Iar sub arcul sprâncenei drepte avea fixat un monoclu. El s-a înclinat ceremonios strângând mâna înmănuşată în alb a lui Ixell. Au vorbit amândoi câteva clipe, apoi sosirea unor invitaţi noi a abătut asupra acestora atenţia stăpânilor casei.

Colonelul Thayer a murmurat :

- Trebuie să invit câteva doamne la dans. În ziua de azi aceasta e o datorie importantă pentru un diplomat, Vrei să te prezint unora din ele ?

- Nu, mulţumesc, a răspuns cu vioiciune Ixell. Prefer să vorbesc mai întâi cu inspectorul Kelmann... dacă bineînţeles voi reuşi să-l găsesc prin furnicarul acesta.

- Kelmann ? A repetat colonelul uitându-se în jurul său, mi se pare că l-am zărit adineaori pe coridor...

II. UN ŢIPĂT DE GROAZĂ

Era adevărat şi un minut mai târziu baronul Ixell strângea mâna enormă a celui mai faimos detectiv al Berlinului. Amândoi au pornit de-a lungul unui coridor, spre a se opri în cele din urmă într-o încăpere oarecum izolată, ce se afla în spatele scării principale.

Inspectorul general Otto Kelmann era un bărbat uriaş, a cărui statură trecea de doi metri şi care, de departe, aducea aproape leit la înfăţişare cu fostul preşedinte Hindenburg. Se şoptea despre acest poliţist că era cel mai neîmpăcat duşman şi totodată prietenul cel mai îngăduitor al delincvenţilor berlinezi.

- După cum poţi vedea, a spus el lui Ixell într-o engleză uimitor de corectă, noi, poliţia, suntem la datorie şi nici nu-mi trece prin minte că s-ar putea întâmpla ceva, la balul de astă-seară cel puţin ! Şase dintre oamenii mei i-am presărat printre dansatori, iar alţi şase fac de pază împrejurul casei. Individul care s-ar încumeta să rişte o mişcare în cercul atât de strâns al acestei supravegheri ar trebui să fie vrăjitor...

- Dacă nu mă înşel, acesta e chiar termenul folosit de ziarele dumneavoastră, ori de câte ori pomenesc de hoţ. Căci pentru ele şi opinia publică el este într-adevăr un vrăjitor iscusit.

- Da, un vrăjitor şi un „rege al crimei”. Curată nerozie ! Recunosc că e dibaci...presupunând că n-are complici. Dar noi îi vom veni de hac, căci răufăcătorii, oricât de destoinici ar fi, aproape întotdeauna îşi dau în petic şi fac greşeli...

Ixel a privit îndelung spre uşa prin care continuau să sosească invitaţii întârziaţi. Apoi a zis :

- Dragă inspectore, nu uita că sunt indivizi care pot pricinui destule neajunsuri înainte de a comite o greşeală.

A întors ochii către falnicul funcţionar şi a adăugat :

- Individul despre care vorbim, de pildă, e bănuit dacă nu mă înşel de şapte furturi ?

- E bănuit, a spus apăsat Kelmann, deoarece împrejurările care au însoţit fiecare din aceste furturi au fost aproape identice. De fiecare dată victimele fuseseră în nesimţire în încăperile unde erau prădate de bijuterii. Ferestrele erau deschise...şi atâta tot. Însă, *Herr* Ixell, aceasta nu înseamnă că noi avem de a face aici cu un singur răufăcător !

Se prea poate să fie unul, după cum iarăşi se poate... Ah, *Herr Doktor !* bună seara !

Inspectorul şi-a curmat vorba spre a saluta un personaj îngrozitor de slab, care tocmai lăsa pardesiul în mâna unui servitor. Chipul lui era galben. Obrajii scofâlciţi, umerii uşor boltiţi, iar părul de o culoare nesigură cădea în şuviţe rare de jurul împrejurul craniului ascuţit şi lucios.

Noul venit s-a îndreptat spre cei doi vorbitori, salutând pe detectivul american, pe care Kelmann s-a grăbit să-l întrebe :

- Presupun că l-ai mai întâlnit pe domnul Wanluster la *Mimisterium ?*

Într-adevăr, Ixell îl cunoştea, căci doctorul Gustav Wanluster, considerat ca unul dintre cei mai străluciţi chimişti din Berlin, era ataşat serviciului poliţiei în calitate de şef expert, însărcinat cu facerea analizelor, ori de câte ori acestea erau necesare. Păcat însă că el nu vorbea englezeşte şi cum baronul Ixell nu se exprima destul de corect în nemţeşte, convorbirile lor erau întotdeauna anevoioase. De altminteri, în momentul acesta doctorul Wanluster nu putea să zăbovească. O însoţea pe nevasta sa, a cărei frumuseţe brună era scoasă şi mai mult în relief de o toaletă în tonuri crem. Ea tocmai ieşea de la garderobă, astfel că amândoi s-au îndepărtat spre a saluta pe contele şi contesa von Zoon, însă nu fără ca doamna Wanluster să nu fi aruncat cel mai ispititor surâs domnului Kelmann cu admiraţie. Ajutorul pe care îl aduce poliţiei este mai presus de orice laudă. Eu şi colegii mei am primit felicitări pentru prinderea multor criminali, ceea ce ar fi fost cu neputinţă fără uimitoarele şi preţioasele analize ale doctorului Wanluster.

Către miezul nopţii invitaţii contelui şi contesei von Zoon arătau atâta însufleţire şi voie bună, încât ar fi părut o ironie să bănuieşti la vreunul umbra unei îngrijorări.

Baronul Ixell şedea pe un divan alături de colonelul Thayer, care-l aştepta pe inspectorul Kelmann. Din locul unde se aflau, ei puteau să urmărească mişcările dansatorilor în vreme ce orchestra cadenţa plăcut convorbirea lor domoală.

Toţi trei fumau nişte ţigări delicioase, havane aromate, care după spusele colonelului Thayer dovedeau că gazda lor era un cunoscător fin în tutun. De altminteri, el le mai făgăduise şi alte delicii, căci, a adăugat ofiţerul, contele von Zoon era singurul în Berlin care ne va servi adevărata cafea braziliană, ce a făcut locuinţa lui o oază pentru numeroşi exilaţi de soiul nostru. Pe această temă colonelul tocmai se pregătea să brodeze o întreagă poveste, când iată, şi-a întrerupt gestul când

îşi ducea ţigara la buze. O expresie de uimire, de adevărată groază, i s-a întipărit pe faţă, deoarece chiar în clipa aceea a luat naştere cazul extraordinar de care baronul Ixell avea să se ocupe la Berlin.

Un ţipăt înfiorător scos de vocea unui bărbat a răsunat în mijlocul salonului de bal, urmat în acelaşi timp de zgomotul unor pahare sparte. Câteva secunde cei trei inşi au rămas înlemniţi de spaimă, Apoi inspectorul Kelmann a strigat *zum Teufel !* şi s-a năpustit afară. Dar oricât de năvalnic ieşise, el a fost urmat ca o săgeată în sala balului de către mititelul şi sprintenul Ixell.

Detunătura unui revolver n-ar fi făcut asupra invitaţilor un efect mai năucitor. Muzica a încetat brusc în mijlocul unei măsuri. Nimeni nu se mişca, o tăcere silnică a pogorât asupra întregii adunări şi toate capetele s-au întors spre acelaşi punct al galeriei.

La rându-i, baronul Ixell a pironit de asemenea ochii şi a văzut un valet sprijinit de balustradă, arătând cu un aer îngrozit spre uşa salonaşului. Pesemne el scosese ţipătul de alarmă , iar o tavă ce zăcea explica zgomotul care urmase la picioarele lui, deoarece în uimirea sa bietul servitor scăpase o duzină de pahare de lichior.

Era cu neputinţă cuiva dinăuntrul salonului de bal să-şi dea seama de ce se petrecuse în încăperea cu pricina. Aşa că Ixell, întovărăşit de inspectorul Kelmann, s-a strecurat prin mulţime spre a ajunge la locul unde se afla valetul. Dar ceea ce au văzut privind prin uşa de comunicaţie, i-a încremenit de-a binele de spaimă. Gazda lor, contele von Zoon, zăcea întins pe parchet cu capul sub o masă ! Împrejurul acestuia, în nişte fotolii mari, patru femei şi un bărbat şedeau adormiţi cu braţele atârnând în jos şi pleoapele închise. De la întâia aruncătură de ochi, baronul Ixell şi-a dat seama că toţi fuseseră prădaţi de bijuteriile avute asupra lor.

III. **CINE ŞI CUM ?**

Era o întâmplare din cale afară de misterioasă. Ixel s-a întors instinctiv după ce contemplase salonaşul strălucitor de luminat şi a auzit pe inspectorul Kelmann înăbuşind o înjurătură.

Dacă la început americanul s-a temut cumva că una din cele şase victime murise, acum el s-a liniştit pătrunzând în încăpere, deoarece toţi respirau, iar una din doamne gemea uşor, ca în vis. Cu toate acestea, nici una nu-şi păstrase cunoştinţa. Inspectorul Kelmann a arătat cu degetul o farfurie în mijlocul mesei, pe care erau aşezate şase cești fine de porţelan golite până la fund.

- Narcotizaţi ! a mormăit el.

Galeria s-a umplut de invitaţi, care năvăliţi pe scară, începeau să pătrundă în dormitor, scoţând exclamaţii de uimire şi groază. Inspectorul Kelmann a trecut în dreptul uşii, pe care a astupat-o cu corpul lui voluminos. Apoi a strigat în nemţeşte, cât a putut, cu o voce tunătoare :

- Nimeni nu intră aici ! Vă rog, împrăştiaţi-vă cât mai degrabă, căci galeria riscă să se prăbuşească !

Alarma era lipsită de temei, însă mulţimea speriată s-a supus instinctiv, retrăgându-se înapoi.

- Ne trebuie un doctor, a strigat Kelmann.

Era superb, impunător, aşa cum stătea în picioare. în pragul uşii. Glasul lui poruncitor, statura-i înaltă şi maiestoasă, însăţi personalitatea lui covârşeau orice împotrivire din partea musafirilor. În spatele său, baronul Ixell cerceta de zor odaia.

Era mică. Singura fereastră ce răspundea în grădină era larg deschisă, lăsând să intre din belşug aerul răcoros al nopţii.

În faţa intrării ce ducea în balcon era o altă uşă şi când baronul Ixell s-a apropiat, Kelmann a zis :

- Uşa aceasta răspunde la una din faţadele laterale ale casei, unde am lăsat un agent de pază.

În clipa aceea şi-au făcut apariţia doi agenţi. Inspectorul le-a poruncit să rămână acolo pentru supravegherea încăperii, apoi când a sosit şi medicul , care se afla printre invitaşi, Kelmann l-a luat pe Ixell şi au trecut în camera vecină. Aceasta răspundea într-un fel de vestibul, unde începea o scară acoperită cu un covor gros, ce ducea într-un coridor luminat şi foarte îngust.

- Agentul meu trebuie să fie jos...a zis inspectorul, care a chemat cu glas tare : *Kroz !*

N-a răspuns nimeni. Ixell s-a repezit ca fulgerul pe scară urmat de Kelmann. Ajunşi la capătul ei, în faţa uşii cu ieşire de-a dreptul în curte, ei au găsit pe agentul Kroz lungit jos fără cunoştinţă, ca şi celelalte persoane pe care le lăsaseră în salonaş.

Inspectorul şi americanul s-au privit grav, fără să rostească o vorbă, deoarece acum amândoi recunoşteau că aveau de-a face cu un criminal puternic şi peste măsură de dibaci.

Au ridicat corpul neînsufleţit al detectivului Kroz, ducându-l în salonaş, unde un medic rus, doctorul Varadoff, examina celelalte victime. Contesa von Zoon venise de asemenea acolo şi şedea în picioare mută, îngrozitor de palidă. Privirea i se plimba de la soţul ei leşinat, la sărmanii invitaţi care avuseseră aceeaşi soartă ca şi el. . Buzele îi tremurau şi se vedea bine că nu e în stare să pronunţe o vorbă. Doamna Wanluster, deşi profund emoţionată Îi cuprinsese umerii într-o îmbrăţişare drăgăstoasă şi căuta să o ducă spre un fotoliu.

Baronul Ixell a atins braţul lui Kelmann, şoptind :

- Ce ar fi dacă ai transporta aceste persoane în dormitorul gazdelor ! Atunci am avea putinţa să procedăm la o cercetare mai amănunţită...

Inspectorul se gândise la acelaşi lucru. El a făcut un semn de învoire şi a supravegheat strămutarea victimelor în dormitorul luxos al contelui von Zoon. O linişte impresionantă a coborât asupra asistenţei în momentul când servitorii casei străbăteau salonul de bal cu cele şase corpuri neînsufleţite...

Când inspectorul s-a întors în salonaşul unde fusese săvârşit îndrăzneţul atentat, l-a găsit acolo pe baronul Ixell contemplând cu luare aminte un obiect pe care acesta îl ţinea în palmă.. Unul din agenţii lui Kelmann, aflat în picioare lângă american, fixa de asemenea acel obiect, căruia îi era cu neputinţă să-i precizeze natura. Era o fărâmă de celuloid răsucită, ce semăna cu un crâmpei de unghie.

- Ce-i asta ? a întrebat Kelmann încruntând sprâncenele.

Baronul Ixell a ridicat ochii asupra lui şi a răspuns moale :

- Nu prea ştiu bine, dragă inspectore, însă fleacul acesta îmi sugerează o sumedenie de idei...

- Unde l-ai găsit ?

- Jos, la capătul coridorului, acolo unde l-am descoperit pe detectivul Kroz, al cărui corp atunci când noi am coborât întâia oară trebuie să fi ascuns acest fragment... La prima vedere am presupus că e făcut dintr-o materie la fel cu celuloidul.

- Cu celuloidul ?... a repetat Kelmann.

- Cred, a urmat mai departe Ixell, că nu e străin de toropeala lui Kroz şi dacă dumneata l-ai supune analizei, vei căpăta detalii interesante.

După ce l-a asigurat că va supune obiectul găsit unui examen la *ministerium,* inspectorul Kelmann a pus cu precauţie fragmentul în portmoneu. Apoi privirea lui a făcut un scurt ocol al încăperii şi a mormăit :

Este primul indiciu pe care ni-l procură aceste furturi „prin narcotizare".

S-a întrerupt, ochii lui fixându-se asupra ceştilor de cafea şi a adăugat cu un aer enigmatic :

- Hm ! Mi se pare că ipoteza cu stupefiantele în cafea e dărâmată, deoarece se înţelege de la sine că agentul Kroz n-a venit aici să bea cafea laolaltă cu aceşti domni şi doamne ...

- Totuşi, a sugerat Ixell, un servitor ar fi putut să-i aducă o ceaşcă...Dar acum înclin să cred şi eu, inspectore, la fel ca şi dumneata că nu s-a turnat nimic în cafea !

Kelmann a mirosit ceştile cu un aer neîncrezător şi a spus. Totuşi am să supun analizei şi resturile de pe fundul acestor veşti,

S-a uitat o clipă la Ixell, apoi a continuat cu un aer grav :

- Am întocmit o listă a bijuteriilor furate : inele, coliere, brăţări şi broşe. Fiecare din cele patru doamne a pierdut câte un obiect de valoare. Doamna Graubart a fost victima furtului celui mai important. I s-a luat un colier de perle. Cât despre cei doi domni, ei s-au ales cu o pagubă mai mică.. I s-a furat un inel cu diamante contelui von Zoorn şi nu ştiu încă ce i s-a luat domnului Graubart...

- Dar cum ai aflat asta ? a întrebat Ixel uimit. Oare păgubaşii şi-au revenit în simţiri ?

- Aş ! încă nu. Prietenii lor mi-au dau aceste informaţii, care de altminteri sunt oarecum aproximative.

Kelmann a aruncat o privire spre fereastra întredeschisă şi ramurile decorative de palmier se înclinau graţios în faţa lui. Apoi a reluat firul vorbirii, după câteva clipe de chibzuire :

- La prima vedere am impresia că individul care a adormit şi apoi a prădat cele şase persoane, a avut grijă mai întâi să-l pună pe Kroz în neputinţă de a mai face o mişcare. După aceea a urcat scara la piciorul căreia se afla, desăvârşind programul şi a plecat pe acelaşi drum. Ba chiar a închis uşa care dă în galerie, ca să ascundă invitaţiilor prezenţa sa acolo. Valetul mi-a declarat că uşa aceasta era închisă şi atunci când el venea cu tava a trebuit s-o deschidă şi...inspectorul s-a întrerupt o clipă, apoi a continuat : Ceea ce mă întreb, Herr Ixell, este următorul lucru : dacă hoţul a trecut pe scară, de ce a mai deschis fereastra ?

În timp ce Kelmann vorbea, americanul cerceta cu luare aminte fereastra. Era de neînţeles ca lase persoane retrase în încăperea aceea spre a bea cafeaua, să fi lăsat să pătrundă vântul îngheţai al nopţii, aşa de o simplă toană. Iar pe de altă parte, dacă răufăcătorii ar fi deschis fereastra. Trebuiau neaparat să lase pe pervaz amprente digitale... Spunând aceasta inspectorul, el a făgăduit să facă cercetări mai amănunţite.

- Totuşi, a adăugat el. aş vrea să studiez terenul de afară. Azi-dimineaţă a plouat şi cu siguranţă că solul e încă umed. Dacă hoţul a intrat sau ieşit pe uşa la care făceam aluzie adineaori, fără doar şi poate că a lăsat urme. Vrei să vii cu mine ?

- Cred că e în zadar, a răspuns detectivul cu un zâmbet descurajator. În vreme ce dumneata supravegheai mutarea victimelor, eu am cutreierat grădina şi n-am găsit nici un pic de urmă.

- Nici una ! a exclamat Kelmann, care a părut mai mult mâhnit decât mirat.

- Mimic, afară de aceea a lui Kroz, când bietul agent s-a apropiat de uşă. Încolo, n-am văzut nici o amprentă sub fereastră, nici de pas şi nici de scară...

- Zum Teufel ! a bombănit el. Atunci, Herr Ixell, dacă nimeni n-a intrat şi n-a ieşit, atunci tâlhăria asta, şi chipul lui s-a înăsprit pe când isprăvea, zic, tâlhăria asta s-a săvârşit numai şi numai înăuntru.

- Ceea ce cred şi eu... a răspuns baronul Ixell calm. „Operaţia" s-a făcut în casă.

- Dar agentul Kroz ?

A fost adormit dinainte, tocmai ca mârşăvia să pară că s-a comis de afară, a întrerupt americanul. Cel puţin asta e părerea mea.

De bună seamă inspectorul Kelmann ar fi tras o nouă înjurătură, dacă unul dintre servitori, însuşi valetul care tulburase voioşia balului cu ţipătul lui de groază, nu s-ar fi ivit în prag, Era din cale afară de emoţionat.

- Mă iertaţi...a gângăvit el...Contesa von Zoon doreşte să-l vadă pe domnul inspector. Două dintre doamne şi-au recăpătat cunoştinţa.

După ce servitorul s-a îndepărtat, poliţistul a profetizat :

- Femeile acestea n-au de spus nimic important...totuşi vom vedea. Vii şi dumneata, Herr Ixell ?

- Dacă-mi dai voie, aş vrea să fac câteva cercetări mai amănunţite aici, în încăpere.

Apoi el a rămas singur cu un agent morocănos, care cu sprâncenele încruntate examina cercevelele ferestrei.

Ixell, cuprins de un fel de întărâtare, ceea ce i se întâmpla ori de câte ori bâjbâia prin întunericul vreunui mister, şedea în mijlocul salonaşului, rotind capul de jur împrejur cu privirea-i străpungătoare. Privirea aceasta umbla fără astâmpăr de ici colo, cerceta fotoliile, masa parchetul, palmierii, dar în răstimp de cinci minute detectivul n-a descoperit nimic interesant. Totuşi a continuat examinarea cu atâta râvnă, încât agentul rămas lângă fereastră s-a întors spre el. privindu-l mirat. Americanul nu se clintea din loc. Se sucea domol, ca şi cum ar fi fost montat pe un pivot, ca să vadă rând pe rând fiecare părticică a unui lucru. În sfârşit, o lumină stranie i-a licărit în ochii lui, care s-au îngustat parcă şi a înaintat spre masa pe care se afla tava cu cele şase ceşti de cafea . Fiecare din ele era aşezată pe câte o farfurioară, având alături o linguriţă de argint. Baronul Ixell a luat una din ele cu o batistă de mătase, ţinând-o între degetul mare şi cel arătător. A cercetat-o lung şu cu migală şi iată că atenţia i-a fost atrasă de un grăunte negru lipit pe suprafaţa dinăuntru.

- Ce e ? a întrebat agentul.

- Pământ, a răspuns Ixell, pământ simplu.

În timpul acesta el a înfăşurat obiectul în batistă, după care l-a strecurat în buzunar. În aceeaşi clipă, valetul a răsărit din nou spre a-l vesti pe Herr Ixell că inspectorul Kelmann dorea să-i vorbească într-o cameră unde una din doamne îşi revenise în simţiri.

- Spune-i că voi fi acolo în cinci minute...a răspuns americanul.

Îndată ce servitorul a ieşit, a încuiat şi zăvorât uşa salonaşului. Cinci minute mai târziu baronul Ixell, al cărui chip prelung arăta mai grav ca oricând, era introdus

într-o încăpere unde doamna Graubart, culcată pe un pat gemea, absorbind maşinal un lichid pe care doctorul Varadoff, medicul rus, i-l strecura printre dinţi. Kelmann se afla acolo, aşteptând prilejul de a începe ancheta. Când a apărut americanul, inspectorul s-a întors pentru a-i vorbi. Dar el a deslușit pesemne o licărire în privirea detectivului şi oarecare emoţie îndărătul nepăsării lui obişnuite, deoarece buzele i s-au strâns într-un fel de muşcătură.

Neliniştit, s-a codit o clipă înainte de a lua o hotărâre. Apoi trăgând pe Ixell într-un colţ retras, unde nici medicul nu-i putea auzi, a murmurat cu însufleţire :

- Ai găsit ceva ?

Ixell n-a răspuns. Mâna-i dreaptă îi era adânc vârâtă în buzunarul pantalonului. El a scos-o câţiva centimetri şi a făcut un gest spre a atrage atenţia asupra ei inspectorului Kelmann.

Acesta din urmă n-a întârziat să-i vadă mişcarea, ceea ce a fost pentru el un fel de descărcătură electrică. Ochii i s-au holbat, dar nu a spus nimic. În palma pe jumătate ascunsă a baronului Ixell el zărise pe jumătate, învelită într-o batistă, diamante, perle şi a înţeles că americanul izbutise să regăsească bijuteriile furate de hoţul misterios.

MASCA DIAVOLULUI

Inspectorul principal Otto Kelmann era un om cunoscut pentru finețea şi darul lui neîntrecut de pătrundere. El a priceput din capul locului dorinţa americanului ca descoperirea lui să rămână secretă. Aşa că deşi ardea de nerăbdare să cunoască amănuntele descoperirii acestei probe, el n-a mai pronunţat nici o vorbă. S-a întors iarăşi către doctor, apoi către doamna Graubart, redevenind un simplu poliţist la pândă, gata în orice clipă să culeagă informaţii preţioase.

Depoziţia doamnei Graubart era prea puţin importantă. Aceasta era o femeie corpolentă, cu părul auriu. Îmbrăcată cu o rochie de mătase cenuşie, pe care n-ar fi trebuit să o aleagă niciodată. Şedea lungită pe pat şi a declarat nemţeşte :

- Nu ştiu precis ce s-a întâmplat. Eram în salon şi vorbeam. Nu s-a petrecut nimic, nimic deosebit... Numai că la un moment dat m-am simţit puţin cam ameţită...întocmai ca atunci când te întreci cu băutura. Am înţeles că aţipesc şi mi-am dat silinţa să rămân trează, dar n-am reuşit. Camera a început să se învârtească în jurul meu şi îi întrezăream pe cei din apropierea mea ca nişte umbre ce se înclinau...se înclinau mereu. Asta e totul.

- Nu ştiţi dacă cineva a intrat în salon în timp ce dumneavoastră adormeaţi ? a întrebat Kelmann.

- Nu. Nu mai aveam cunoştinţă de nimic şi nu cred să fi intrat nimeni.

- Dar înainte ca această stranie...impresie să fi pus stăpânire pe dumneavoastră... ?

Doamna Graubart s-a gândit câteva clipe, apoi a răspuns :

- N-a mai venit nimeni din momentul când valetul ne-a adus cafeaua...

- Aţi simţit că vi se luau bijuteriile ?

- Doamne ! Desigur că nu !

Kelmann şi-a scărpinat obrazul cu un aer îngândurat, apoi a întrebat :

-În vreme ce luaţi cafeaua, fereastra era deschisă ?

- Nu ! Doar e un ger afară de crapă pietrele !

Atunci baronul i-a pus la rându-i o altă întrebare :

- Doamnă Graubart, dar în momentul când dumneavoastră aţi încercat senzaţia aceea de toropeală, nu aţi simţit şi un miros în cameră ?

Ea l-a privit, iar în cele din urmă a răspuns :

- Nu, după cât îmi amintesc.

Doamna n-a putut să le mai dea o altă indicaţie folositoare. Pe când inspectorul Kelmann şi baronul Ixell plecau de lângă pat urmaţi de doctorul Varadoff, care o sfătuia pe doamna Graubart să se odihnească, poliţistul a zis :

- Mereu şi mereu aceeaşi versiune. Iată al optulea atentat săvârşit tot în asemenea condiţii bizare, în timp de trei luni ! Victimele au fost atacate acasă la ele, sau pe când se urcau în automobilul lor. Or, nici una n-a fost în măsură să ne dea cea mai mică indicaţie, să ne aducă cel mai mic sprijin în străduinţele noastre...

Medicul rus, ai cărui ochi străfulgerau de însufleţire, a mormăit :

- Din partea mea, n-am întâlnit niciodată un asemene caz...

- La fel ca şi domnii de la *Polizei Ministerium*...a adăugat cu asprime Kelmann...

Apoi, cum era dornic să afle în ce chip fuseseră găsite giuvaierele furate, el a luat braţul baronului Ixell îndată ce au ieşit pe coridor şi a întrebat :

- Vrei să dăm o raită prin grădină ?

La două minute mai târziu, în vreme ce vântul rece al nopţii le biciuia cu furie obrajii, cei doi anchetatori se plimbau pe proprietatea familiei von Zoon. Amândoi erau îmbrăcaţi în paltoane îmblănite cu gulerele ridicate şi mâinile adânc vârâte în buzunare.

- Acum, s-a grăbit să înceapă Kelmann, spune unde ai descoperit bijuteriile ?

- Erau îngropate în vasul cu palmieri...a răspuns Ixell.

Inspectorul a contemplat o clipă profilul prelung al însoţitorului, după care a exclamat :

- *Donnerwetter !* dar ce te-a făcut să cauţi tocmai în vasul cu palmieri, domnule Ixell ?

- Una din linguriţele de cafea era mânjită cu pământ. Firește, nimeni nu se servise de ea în starea aceea. Deci pământul se lipise acolo după ce unul sau altul din invitaţi îşi băuse cafeaua. Iar pământ nu se găseşte decât într-un loc în salonaş : în vasul cu palmieri.

Ixell vorbea pripit, cu aprindere şi vocea lui nu era aproape decât un murmur El şi cu inspectorul au făcut înconjurul casei scăldat în lumină, care era una din locuinţele cele mai impunătoare ale cartierului elegant din Berlin, Grunewald...

- Atunci, a zis în şoaptă Kelmann, dumneata te-ai întrebat de ce întrebuinţase cineva o linguriţă şi scobise pământul din vas, ai răscolit dumneata însuţi şi ai găsit acest tezaur... îngropat acolo ?

- Ei,. ba chiar mai mult, aceasta mi-a dat o nouă dovadă că atentatul a fost comis înăuntru. Se pare că hoţul în loc să ia bijuteriile cu sine, s-a descotorosit de ele pe loc. Firește, se temea de o percheziţie corporală a tuturor invitaţilor.

În această privinţă ai avut dreptate, a zis inspectorul, căci am rugat pe contesa von Zoon să nu îngăduie nimănui să plece până când...

- Banditul dumitale are de gând să se înapoieze spre a-şi prelua trofeele, atunci când drumul va fi liber...

Sfârşind aceste cuvinte, americanul s-a oprit sub o fereastră a cărei lumină îi proiecta umbra în depărtare. S-a scotocit în buzunare şi a scos un portmoneu, adăugând :

- Inspectore, am mai găsit ceva la un loc cu bijuteriile, ceva ce ar putea să risipească misterul ce ne ascunde procedeele criminalului...

Baronul Ixell a scos din portmoneu un petic de pânză de in, mare cât palma mâinii sale.

Inspectorul, mirat, a întrebat :

- Ai găsit la un loc cu bijuteriile ?

- Da, era deasupra lor, te rog, miroase...

Zicând acestea, el a dus peticul la nasul lui Kelmann, care s-a tras repede înapoi făcând o strâmbătură.

- Brr! Asta amintește mirosul sălilor de operație, a exclamat el.

- ...sau mai bine zis, la îndreptat americanul, pe acela al unei măști de operații !

Apoi el a întins lui Kelmann peticul de pânză, pe care vântul era cât pe ce să i-l smulgă din mână, spunând :

- Inspectore, trebuie să-l trimiți la analiză împreună cu bucata de celuloid. Aș putea să jur că peticul acesta provine de la o mască de bal, sau mai curând de la o mască făcută de necuratul !

Pe când împăturea obiectul în portmoneu, Kelmann a măsurat îndelung cu privirea pe Ixell, ca și cum ar fi voit să-i citească gândurile.

- Ai vreo idee, a întrebat el brusc, pe un ton ca și cum i-ar fi adus vreo dojană ?

Ixell a surâs la această subită înfierbântare a poliţistului şi a răspuns :

Da, și ideea mea e simplă, dragă inspectore... ba se poate întâmpla să fie cu totul falsă, dar ținând seama de descoperirile noastre, înclin să cred că cele șase persoane găsite în salonaș în starea pe care o știi, precum și agentul Kroz au fost asfixiați cu gaz...

Kelmann s-a arătat curios, însă nu mirat. Încruntând sprâncenele, el privea pământul, unde jucau umbre ori de câte ori cineva trecea prin fața ferestrei luminate și a murmurat :

- Un gaz, da...da...un gaz,

- Un gaz inodor, incolor și puternic, care ameţeşte fără să ucidă. Individul care l-a folosit și-a apărat nasul și gura cu acest petic de pânză, înfășurat desigur într-o batistă, ceea ce l-a cruțat de efecte vătămătoare. Apoi neștiind cum să se scape de el, l-a înfășurat la un loc cu prada. După cum cred că ți-ai dat seama, el a deschis fereastra, înlesnind vaporilor să iasă după ce operase asupra victimelor.

- Dar cum le-a adormit ?

- Am putea să admitem aprioric că bucata de celuloid pe care am descoperit-o adineaori făcea parte dintr-o mică...bombă.

- La dracu ! a exclamat Kelmann. Cred că ai ghicit adevărul, Criminalul a aruncat bomba în salonaș și a intrat în cameră după ce acesta și-a produs efectul asupra celor șase persoane și...

Dar n-a sfârșit vorba. O umbră lungă și subțirică se așezase peste a lui. S-a întors instinctiv pe când baronul Ixell îi urmărea privirea. Fereastra încadra umerii boltiți ai doctorului Gustave Wanluster, chimistul. Acesta era cu spatele, părând că vorbește colonelului Winford Thayer și altora, două doamne. Soția lui, căreia i se desluşea de departe frumusețea brună, se afla lângă el. Vom cere mâine doctorului să examineze peticul de pânză, precum și fragmentul de celuloid.

- N-ai face rău, l-a sfătuit Ixell, să aduci și linguriţa...știi, din cauza amprentelor.

Kelmann a luat din mâinile lui Ixell batista ce conţinea linguriţa şi a pus preţiosul obiect în buzunar, Apoi, după ce a trecut mâna pe sub braţul americanului, au pornit să dea un nou ocol grădinii contelui von Zoon.

- În ceea ce priveşte giuvaerele, a spus el la un moment dat, înţeleg prea bine acum care este planul dumitale, Herr Ixell, şi-l găsesc minunat. Negreşit vom păstra secretă descoperirea dumitale, iar mai târziu, când va pleca toată lumea şi hoţul se va întoarce la palmieri, noi vom fi la pândă ca să-l surprindem. E bine aşa ?

- Admirabil ! a exclamat Ixell frecându-şi mâinile.

- Dar vei rămâne cu mine în timpul acesta ?

Detectivul american era atât de mult amestecat în această afacere, încât invitaţia inspectorului nu-şi mai avea rost. Cei doi bărbaţi au hotărât deci să se întâlnească după plecarea ultimului musafir, spre a orândui oameni de pază în jurul casei von Zoon, iar ei să pândească acolo întoarcerea banditului, pe care Kelmann îl numea din nou „Regele Crimei".

De altminteri, ţinându-se seama de cele opt lovituri extraordinare ale acestui amator de bijuterii, porecla nu era câtuşi de puţin exagerată. Până în seara aceea de pomină el nu lăsase nici cel mai mic indiciu, nici cea mai slabă posibilitate de dumerire.. Se vedea cât ce colo că omul acesta era un maestru neîntrecut în profesiunea lui.

Inspectorul Kelmann s-a oprit în loc şi a întrebat :

- Toate bune, dar ce vom face cu bijuteriile ? Dacă le înapoiem proprietarilor respectivi, planul nostru e ca şi năruit...

- De ce să le înapoiem chiar astă-seară ?

- Dar păstrându-le ar însemna...

- Domnule inspector, dumneata eşti reprezentant al legii, a rostit Ixell cu vioiciune. Ia-le, du-te cu ele la *ministerium* şi acolo predă-le celui în drept. De altfel n-ai să poţi face asta decât abia mâine ... Kelmann a stat câteva clipe, apoi s-a învoit surâzând. Cincisprezece minute mai târziu, când ajungea acasă însoţit de american, bijuteriile erau în buzunarul său.Unul din agenţi l-a oprit numaidecât zicând:

- Contesa von Zoon doreşte să vă vadă, domnule inspector. Se pere că s-a produs ceva neobişnuit.

Cei doi poliţişti s-au privit unul pe altul, apoi au urcat scările în grabă. Gazda şedea la căpătâiul soţului, iar în cameră se mai aflau vreo douăsprezece persoane, printre care şi doctorul Varadoff. Contele von Zoon era lungit pe pat. Îşi recăpătase cunoştinţa, dar obrajii îi erau tot atât de palizi, ca şi craniul pleşuv. I-a privit pe detectivi cu o căutătură tăioasă. Soţia îi ţinea o mână între ale sale şi cu toate că se ţinea să se arate liniştită, se ghicea de departe că o tulburare nouă se alăturase zbuciumului ei de până atunci.

- Domnul conte doreşte să ne comunice ceva ? a întrebat Kelmann.

- Nu, s-a grăbit să răspundă contesa, căci nu ştie mai mult ce v-au declarat restul persoanelor jefuite. Însă nu pentru asta v-am chemat, domnule inspector, ci mi-am închipui că v-ar interesa un mic fapt ciudat pe care valetul nostru mi l-a adus la cunoştinţă mai adineaori...

- Anume ce ?

- Persoanele care au furat bijuteriile invitaţilor au luat de asemenea şi una din linguriţele noastre...

IV. GEMETE ÎN NOAPTE

Contesa von Zoon moştenise averea primului ei soţ, mort într-un accident, reuşind apoi să o păstreze cu toată panica şi furia prefacerilor abătute de atunci încoace asupra Germaniei. Prietenii intimi ai familiei şopteau că contesa evitase ruina bărbatului al doilea şi chiar a ei însăşi mulţumită unui admirabil bun simţ, dar mai ales ingeniozităţii sale în afaceri. Oricum, ea era bogată şi cheltuielile balului pe care-l organizase în seara aceea de decembrie ar fi ajuns să îndestuleze câteva familii vreme de mai multe luni. Însă contesa era profund mâhnită de nenorocirea care distrusese armonia serbării. Ea făcea forţări supraomeneşti încercând să redea o aparenţă de voioşie reuniunii sale. Şi după ce lăsase soţul să doarmă, după ce efectele narcoticului se risipiseră şi după ce asigurase tihna celorlalte victime ale Regelui Crimei, ea coborâse în salonul de bal, rugând orchestra să execute un foxtrot. Doamna Wanluster o ajuta cu dragă inimă în această sarcină. Ea fusese cea dintâi femeie care deschisese dansul şi acum, într-o pauză, asculta zâmbind şoaptele cavalerului său. Câţiva dintre musafiri o imitaseră, dar majoritatea celorlalţi se adunau în grupuri mici, vorbind cu aprindere de năpasta ce ar fi putut să cadă asupra oricăruia dintre ei.

Într-un colţ al salonului, baronul Ixell şedea în tovărăşia colonelului Winford Thayer, a doctorului Gustav Wanluster şi a încântătoarei soţii a acestuia din urmă. Bărbaţii fumau delicioasele havane ale gazdei, în vreme ce doamna Wanluster aprinsese o ţigară cu vârful aurit.

- Acest doctor Varadoff, spunea colonelul, e omul cel mai curios din câţi am cunoscut vreodată. După câte aud, s-a bucurat de o anumită cinste în Rusia, Dar din nenorocire pentru el era legitimist pe vremea când bolşevismul venise la putere. Se şoptea că a stat o lună în temniţă,unde a fost eliberat graţie unei operaţii grele pe care a executat-o cu succes asupra persoanei directorului.

- Pentru noi a fost un adevărat noroc avându-l aici în seara asta, s-a amestecat doctorul Wanluster, căci a dat victimelor un ajutor dintre cele mai preţioase.

- Îşi cunoaşte arta, a încheiat cu convingere colonelul Thayer.

Baronul Ixell, care până atunci nu-şi mai dezlipise ochii de pe scrumul ţigării şi părea că nu dădea atenţie convorbirii, a întrebat :

- Practică aici la Berlin ?

- Nu practică deloc. Scrie o lucrare asupra revoluţiei ruseşti, după cât am înţeles din spusele lui, căci e atât de zgârcit la vorbă, încât poţi fi sigur de nimic. Aud însă...

Colonelul s-a oprit brusc. Invitaţii începeau să se risipească. Inspectorul Kelmann a renunţat să mai împiedice plecarea cuiva, aşa că pe la ceasurile două, când balul ar fi trebuit să atingă punctul culminant de strălucire şi îmbulzeală, mai bine de jumătate din oaspeţi plecaseră, iar ceilalţi la rândul lor se pregăteau să facă acelaşi lucru.

Contesa von Zoon se simţea tot atât de dezarmată ca şi la apropierea unei inundaţii sau incendiu, împotriva cărora individul singur se simte mai mult decât neputincios. Ceva mai târziu, când soţul ei a coborât de asemenea, încă destul de palid, dar silindu-se să arate voios, spre a încerca să precumpănească prin farmecul său personal dorinţa invitaţilor de a se retrage, ea a zburdat întocmai ca o fetişcană în întâmpinarea lui. Surâzând, cu monoclul bine potrivit, contele străbătea saloanele, asigurând pe fiecare că cele şase persoane intoxicate se aflau în afară de orice primejdie. Totuşi, ochii lui întunecaţi şi fălcile încleştate vădeau destul de bine că el însuşi se simţea suferind şi că buna dispoziţie cu care se fălea nu era altceva decât o

mască. Îşi petrecuse braţul de cel al soţiei şi părea, uneori, că se sprijină de ea, Cineva a şoptit că inelul cu diamante ce-i fusese furat era nu numai un obiect preţios din cauza valorii sale, ci şi fiindcă-i fusese dăruit de un Hohenzollern...

La trei fără un sfert plecaseră şi ultimii invitaţi. Printre ei se afla şi colonelul Thayer, la care locuia americanul.

Pe când se depărtau în automobilul colonelului, detectivul a spus :

- Am să te rog să mă laşi la încrucişarea pieţii Bismark cu încrucişarea Handelstrasse...

Ataşatul l-a privit mirat, întrebându-l :

- Să te las în drum ? De ce ?

Hotărât să fie sincer, Ixell a răspuns :

- Mi-am dat întâlnire cu inspectorul Kelmann. De aceea, scumpul meu colonel, mă tem că nu ne vom putea vedea înainte de ora prânzului.

Ofiţerul a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a întrebat :

- Cu alte cuvinte, dumneata lucrezi mână în mână cu Kelmann în această afacere ?

- Până la un anumit punct. Dar în realitate eu nu sunt decât un observator.

- Vezi, la asta nu m-am gândit, a spus colonelul Thayer râzând, căci a te împiedica să te ocupi de o afacere criminală e tot atât de imposibil ca şi ...

- ...a mă sili să dorm noaptea ! Da, în piaţa Bismark, te rog...

- Bănuiesc că nu poţi să-mi spui dacă ai găsit un indiciu proaspăt...?

Automobilul s-a oprit înainte ca baronul Ixell să fi putut răspunde. Acesta a sărit jos. A ridicat gulerul paltonului şi a zis :

- Dragă colonele, sper că voi fi în măsură a-ţi spune totul...pe mâine. Noapte bună !

Baronul Ixell s-a îndreptat spre locul unde Kelmann îi dăduse întâlnire. Era un colţ de unde se putea vedea casa familiei von Zoon, dar inspectorul nu se afla acolo.

Un vânt înţepător îi biciuia faţa şi americanul a trecut să se adăpostească sub un pom, cu mâinile adânc vârâte în buzunare. Împrejurul său crengile uscate ale copacilor din Grunwald se aplecau gemând, prelungindu-şi vârfurile până la marginea şoselei.

A aşteptat atâta vreme cât a putut îndure frigul, Planul ce-l făurise împreună cu inspectorul era să se întoarcă la contele von Zoon, îndată ce întunericul se va fi risipit. Kelmann făgăduise să ia cheia uşii prin care se răzbea în salonaşul în unde fusese comis îndrăzneţul furt din acea noapte.

După câteva clipe, Ixell a început să se uite cu luare aminte împrejurul lui. Unde zăbovea inspectorul ? Se stingeau luminile în casa von Zoon şi aşteptarea aceea în iureşul vântului de iarnă nu prea era plăcută. Din când în când un fior săgeta corpul americanului, ale cărui urechi ardeau ca jeraticul. Se afla în faţa unei proprietăţi împrejmuită cu un gard de fier înalt cât omul. De-a lungul străzii , un şir de copaci seculari făceau de strajă. Ixell mu zărea ţipenie de om, nici măcar vreun poliţist rătăcit pe acolo din întâmplare. A început să umble în lung şi în lat, totuşi inspectorul nici gând n-avea să se arate. Detectivul s-a uitat la ceas, era trecut de ora trei.. Deodată, pe când trecea prin faţa unei portiţe croită în gard, el a desluşit vag un zgomot, un vaiet, care l-a silit să se oprească în loc. Cu o mişcare impulsivă şi violentă, Ixel a îmbrâncit uşa, încercând să pătrundă cu privirea-i ageră întunericul dinăuntru. Dar ochii i s-au lungit de groază când a văzut jos corpul unui bărbat, care tresărea uşor, gemea, se căznea să ridice braţele.

Or, insul acela era inspectorul principal Otto Kelmann. Ixell a scos un exclamaţie şi a târât corpul la lumină. Un felinar în dreptul grilajului lumina figura poliţistului. Ochii acestuia îi erau închişi, buzele îi tremurau, cicatricea de pe obraz se făcuse vânătă, iar pe tâmpla stângă se deschidea o tăietură din care picura sânge.

A dezlipit pleoapele anevoie privindu-l pe baronul Ixell, fără să pară că-l recunoaşte dintr-o dată. Timp de câteva clipe, în timp ce americanul îi acoperea rana cu o batistă, Kelmann nu s-a mişcat. Apoi pe neaşteptate el a vârât mâna dinăuntrul hainei şi ceea ce a constatat atunci a avut efectul unui stimulent. S-a ridicat împins ca de un resort, cu ochii năuciţi, tremurând din tot corpul. S-a uitat ţintă la Ixell şi de astă dată l-a recunoscut. El a apucat mâna detectivului strângând-o. Privirea lui exprima groaza şi părea să fi uitat suferinţa de până adineaori, copleşit acum de o mâhnire nouă. Cel dintâi cuvânt pe care a fost în stare să-l rostească, aproape gâtuit, a fost :

- Furate !

La rându-le, ochii lui Ixell scăpărau scântei.

- Bijuteriile ? a întrebat el.

- Da, şi linguriţa ...

V. HUMA ROŞIE

S-au scurs câteva minute lungi, îngrozitore, până când inspectorul Kelmann să fie în măsură a sta în picioare. Dar în răstimpul acesta trecând un agent prin apropiere, Ixell l-a strigat. Poliţistul s-a apropiat şi când a recunoscut corpul mătăhălos al celui mai vestit detectiv din Berlin, a tresărit.

- Haide, să cauţi un taxi, sau orice vehicul... a poruncit Ixell.

Agentul s-a codit o clipă, dar cum Kelmann i-a făcut semn, el a salutat şi a rupt-o la fugă, deşi singur nu ştia unde are să găsească o maşină, acolo în Grunwald şi la ora aceea.

Ixell a întors din nou privirile asupra inspectorului, care părea încă ameţit şi se rezema de grilajul de fier, cu bărbia în piept.

- Te simţi în stare să vorbeşti ?

- Cred că da.

- Îţi aminteşti ce s-a petrecut ?

- Eu..stai...nu pot să ştiu...Mă plimbam încoace şi încolo, aşteptându-te pe dumneata.

- Şi pe urmă ?

- N-am văzut pe nimeni, nici ţipenie de om, Într-un târziu am trecut prin faţa acestui grilaj. Am auzit zgomot, ca şi cum cineva se freca de gard şi-mi aduc aminte că m-am apropiat să văd, dar înainte de a face doi paşi cineva m-a izbit în cap cu un corp tare, un drug de fier poate, asta-i tot ce ştiu.

Era un accent jalnic în glasul aceluia care de obicei ştia numai să dea porunci şi care acuma se silea să nu tremure.

Baronul Ixell a început să cerceteze solul şi a aflat că Kelmann, care era în costum de serată, nici nu se gândise să poarte aşa ceva cu el. Sperând că va descoperi măcar urme de paşi, el a aprins un chibrit la adăpostul paltonului, privind câteva secunde primprejur.

Nu a văzut nimic şi a murmurat :

- Terenul de aici e pavat cu piatră şi deci destul de învârtoşat S-a îndepărtat câţiva paşi cercetând în dreapta şi în stânga, dar n-a găsit nici un indiciu care să-l

ajute a preciza identitatea agresorului lui Kelmann. Apoi a venit iarăşi lângă colegul lui, care acum se simţea înzdrăvenit. Acesta ridicându-se în picioare, îşi lega bandajul din ce în ce mai strâns împrejurul capului.

- Mii de draci ! a bombănit el. Cine putea să ştie că blestematele acelea de bijuterii se aflau asupra mea ? . Şi apoi, ce interes a avut să ia linguriţa ?

- Socotesc că s-ar putea răspunde la aceste două întrebări ... a mormăit Ixell cu gravitate.

- Adevărat ? Poate că creierul meu e prea tulburat ca să pricep. Sincer îţi spun, Herr Ixell, că întâmplarea m-a buimăcit !...

- Dacă îţi mai aduci aminte, valetul vorbise în faţa tuturor invitaţilor de linguriţa dispărută şi vestea aceasta a făcut obiectul tuturor convorbirilor.

- Foarte bine, a zis Kelmann, dar eu n-am spus nimănui că o aveam asupra mea !

- Negreşit. Totuşi, dragă inspectore, se cuvine să recunoaştem că şi persoana pe care o căutăm se pricepe în socoteli, dacă nu mai mult, dar cel puţin tot atât cât noi.

- Credeţi că a bănuit ?

- Nu, a dedus numai. Noi luptăm împotriva unui hoţ din cale afară de şiret şi iscusit, ale cărui isprăvi mi se par din ce în ce mai admirabile, pe măsură ce le studiez. Întrucât noi admitem că atentatul din seara asta a fost săvârşit de cineva aflat înăuntrul casei, se prea poate ca omul acesta să fi aflat de lipsa linguriţei şi totuşi să nu fie el acela care o luase. Pe de altă parte, îşi dădea seama că a lăsat amprente şi astfel a socotit că trebuia cu orice preţ să intre iarăşi în stăpânirea acestei linguriţe înainte ca experţii s-o poată examina...

Inspectorul Kelmann a chibzuit câteva clipe. Apoi, scuturând din cap, a întrebat :

- Dar de unde putea să ştie el că se află în buzunarul meu ?

- Nu ştia. A dedus.

- Drace ! a exclamat inspectorul Kelmann. Văd, Herr Ixell, că dumneata raţionezi mai limpede, mai iute de cât mine şi pare-mi-se, vezi lucrurile în adevărata lor lumină. Bine...Dar bijuteriile ? Îţi închipui că au fost găsite „întâmplător” asupra mea ?

- Probabil că da.

- Atunci, şi Kelmann a făcut un gest de ciudă, e de prisos să mai supraveghem salonul acesta. Hoţul nu mai are nici un interes să se întoarcă aici !

- La drept vorbind e chiar de prisos... a recunoscut Ixell.

Inspectorul a adăugat mânios :

- În orice caz, constat că e mai dibaci decât noi. Ne-a luat toate posibilităţile de reuşită....Afară numai dacă n-ai portmoneul cu bucata de celuloid şi peticul de pânză...

Tresărind, Kelmann a început să se caute în buzunar. Da, mai avea cele două „corpuri delicte”, căci portmoneul nu-i fusese atins.

- Cel puţin, a oftat el recăpătând curaj, graţie analizei doctorului Wanluster vom putea să ştim exact cum a fost săvârşită crima şi să vedem cât adevăr este în presupunerile noastre de până acum.

În clipa aceea au desluşit uruitul unui motor de automobil, pe scara căruia se afla agentul trimis să-l aducă şi cât ai clipi din ochi s-a ivit după colţul străzii. În timp ce se apropia de trotuar, farurile împrăştiau un mănunchi de raze puternice asupra grilajului. Kelmann s-a îndreptat spre maşină. Dar baronul Ixell, care se trântise în genunchi spre uimirea inspectorului, a spus cu o voce misterioasă :

- Opreşte taxiul în loc şi fă ca farurile să proiecteze razele în direcţia mea.

După o secundă, lumina aurie învăluia portiţa. Ixel cerceta cu luare aminte o bară de fier aşezată de-a curmezişul părţii de jos a grilajului. De această bară se lipise un bulgăre de pământ roşiatic, gros de un centimetru şi lat de aproape cinci centimetri. Părea să fie urma tălpii unei ghete răzuite.

- Ce ai găsit ? a şoptit inspectorul aplecându-se asupra americanului. Nişte pământ roşu.

- Văd. Şi îţi închipui că a fost adus aici de către agresorul meu ?

- Dumneata ai fost atacat acolo pe trotuar, a spus Ixell cu ochii aţintiţi asupra inspectorului. Or, dumneata eşti mult prea greu pentru ca cineva să te fi putut sălta peste gard. Deci ai fost târât prin grilaj. Individul care încerca astfel să-ţi ascundă corpul trebuia să aibă ambele braţe ocupate ca să te susţină şi presupun că a împins portiţa cu piciorul.

- Hm ... a făcut Kelmann scărpinându-şi obrazul cu un aer gânditor. Hm !...se poate...şi pământul acesta roşu ?

- În general, care e culoarea solului în Berlin ?

- Dumnezeule ! negru, cred...da, e negru.

- Cunoşti vreun loc în oraş sau împrejurimi unde pământul să fie roşu ? a întrebat cu aprindere Ixell,

Inspectorul, fără sta pe gânduri, a răspuns hotărât

- Nu, nu cunosc aşa ceva.

Detectivul scoţând din buzunar un petic de hârtie, a înfăşurat bulgărele de humă roşie.

- E drept că am pierdut primele indicii, a zis el ca încheiere, dar în schimb am găsit unul nou, care ne va fi poate mai folositor. Acum, să plecăm !

Totuşi înainte ca taxiul să se urnească din loc, inspectorul a scos capul afară ca să întrebe :

- A cui e această casă ?

Agentul a răspuns :

- E nelocuită de la sfârşitul lui septembrie...

- Ah ! a exclamat Kelmann, răsturnându-se cu toată greutatea pe canapea, nu mai avem nici bijuterii, nici linguriţă, nu ştim cine este criminalul, dar ne-am pricopsit cu un bulgăre de humă roşie ! Afurisită noapte !

VI. PE URME BUNE

Asupra detectivului îndrăgostit de meseria sa, şi nimeni n-a fost mai mult decât baronul Ixell, parfumul misterului avea o atracţie de neînvins. Pentru acest motiv, americanul care nu venise la Berlin decât să studieze metodele de la Polzei Ministerium şi care nu era câtuşi de puţin ataşat acelei instituţii, a jurat că nu va avea odihnă până când misteriosul caz „Regele Crimei”îşi va găsi o dezlegare prin el sau prin concursul său. La drept vorbind, era o enigmă dintre cele mai extraordinare. În opt rânduri, persoane care aveau asupra lor bijuterii şi aparţineau elitei berlineze, fuseseră narcotizate şi apoi jefuite. Or, în nici unul din cazuri victimele n-au fost în stare să dea poliţiei indicaţiei serioase.

Era vădit că făptuitorul misterios al acestor atentate avea un creier ingenios şi rafinat. Luarea înapoi a linguriţei care ar fi putut să-l dea de gol şi a bijuteriilor dovedea seriozitatea şi profunzimea judecăţii sale. Ixell simţea întotdeauna respect pentru un adversar inteligent.

După dejun, gazda lui, colonelul Wibford Thayer, l-a ajutat să-şi procure o listă a antreprenorilor din Berlin. Ei s-au dus împreună la serviciul autorizaţiilor de construcţii, şi cu toate că şeful nu sosise încă, unul din funcţionari, încurajat de un bacşiş, le-adat deslușirile necesare.

Erau ceasurile nouă şi jumătate când baronul Ixell, după ce se despărţise de colonel, a pornit în căutarea informaţiilor ce i se păreau neaparat trebuincioase. A închiriat cu ziua un taxi şi în fiecare din birourile antreprenorilor a făcut forţări să pună în nemţeşte această întrebare :

Ştiau aceşti domni, dacă şi unde solul din Berlin sau împrejurimi avea o culoare roşiatică ? Săpându-l pentru aşezarea temeliei, nu cumva întâlniseră ei humă roşie ?

Pretutindeni a fost primit cu o deosebită politeţe şi a fost petrecut până la ieşire cu saluturi nesfârşite. Dar în tot cursul dimineţii n-a reuşit să capete nicăieri un răspuns mulţumitor.

Totuşi, optimismul lui Ixell rămânea nezdruncinat, căci pe listă mai erau încă vreo cincizeci de nume. La amiază a avut o convorbire telefonică cu inspectorul Kelmann.

- Ai primit raportul ?

- Am vorbit adineaori cu domnul Wanluster, căruia precum ştii, i-am dat peticul de pânză şi bucata de celuloid spre a le supune analizei. Rezultatul e exact acela pe care l-ai bănuit...

- Până la ce punct s-au confirmat presupunerile mele ?

Peticul de pânză face parte din materialele obişnuite în confecţionarea măştilor ce servesc la operaţii, El trebuie să fi apărat pe răufăcător împotriva efectelor gazului ce a adormit cele şase victime din casa von Zoon, admiţând bineînţeles că am avea dreptate în privinţa acestui gaz. Persoana care a pătruns în salon, chir dacă încăperea era plină cu vapori toxici, a scăpat nevătămată aplicând peticul de pânză pe gură şi pe nări.

- Dar bucata de celuloid ? a întrebat Ixell.

- Hm !

Aici vocea inspectorului Kelmann a luat un accent de îndoială :

- Doctorul Wanluster n-a putut s-mi spună cine ştie ce în această privinţă, mai ales că analiza chimică n-a dat nici un rezultat hotărâtor. Totuşi mi-a spus că în timpul războiului s-au făcut experienţe cu acest gaz numit *chloropaxon,* dar că fusese socotit prea puţin eficace spre a fi utilizat în campanie. A mai adăugat că putea să fie vorba nu numai de acest gaz, ci şi de un altul, asemănător. Căci chloropaxonul e inodor, invizibil şi are un efect fulgerător. Însă nu mortal. Medicii l-au studiat ca anestezic, dar înţelegi, doctorul s-a ferit să atingă o chestiune atât de delicată.

Ixell a zâmbit amar...

- Inspectore, crezi că aş putea să consult astăzi pe doctorul Wanluster. Vreau să capăt şi alte detalii asupra chloropaxonului.

- Îmi pare rău, a răspuns Kelmann, dar doctorul a plecat acum o jumătate de oră. După cum spunea, va rămâne peste noapte la Dresda şi abia mâine va fi înapoi...

După prânz baronul Ixell a reînceput vizitele pe la antreprenori. La ceasurile patru şi jumătate. În birourile unei mari întreprinderi din Friederichstrasse el a izbutit în sfârşit să apuce pe un drum bun.

- Humă roşie ? a repetat un domn cu părul nins, jucându-se cu un creion. Humă roşie ? Dumnezeule ! da am găsit odată aşa ceva. Făceam săpături pentru o vilă pe

malul lacului Wansee în Zeeburg, când am constatat că pământul avea o culoare specială. Da, era un pământ argilos de culoare roşie. Ochii lui Ixell au sclipit de bucurie tainică. Va avea oare norocul lui Kelmann în Zeeburg ?

- Unde se află exact acest loc ? a întrebat el.

- Zeeburg ? Este unul din cătunele presărate de-a lungul Wanseeului, între Berlin şi Potsdam, De obicei lumea se duce acolo numai vara. E o patiserie vestită cu o orchestră chiar în faţa plajei...

- Cât timp mi-ar trebui să ajung până acolo ?

- Cu trenul nu mai mult de douăzeci şi cinci de minute, iar cu vaporul trei sferturi de oră. În realitate, e o mahala a Berlinului. Totuşi, o veţi găsi destul de plicticoasă în epoca aceasta a anului.

- Încă un detaliu, a cerut Ixell, aplecându-se înainte. Puteţi să-mi spuneţi numele persoanei pentru care aţi construit vila aceea ?

- Desigur, o familie cu numele de Schummer...

Detectivul a părăsit pe acest amabil informator, ducând mai multă speranţă decât avusese în ziua întreagă. A intrat numaidecât la o cafenea, de unde a telefonat la Polizei Ministerium. A aflat că inspectorul Kelmann avea să se întoarcă acolo abia peste o oră. Atunci a cerut să-i vorbească ministrului personal, care de la început chiar manifestase cel mai profund interes pentru metodele şi cariera baronului Ixell.

- Secretarul meu, a zis cesta în englezeşte, mi-a comunicat dorinţa dumneavoastră şi pot să vă dau informaţiile cerute. Totuşi mă tem ca ele să nu vă aducă vreo decepţie, fiindcă nici una din persoanele invitate la balul familiei von Zoon nu locuieşte le Zeeburg.

- Niciuna ? a repetat americanul, vădit contrariat.

Dar înainte de a fi putut să pronunţe un alt cuvânt, ministrul a reluat :

- Totuşi, iată un detaliu interesant, deşi importanţa lui îmi pare cam îndoielnică. La Zeeburg există o casă veche situată pe un deal, lângă malul lacului şi după cât am înţeles, e foarte izolată. Aparţine familiei Thalburg de mai multe generaţii şi în timpul de faţă o stăpâneşte ultima coborâtoare. Vă veţi mira că aceasta este soţia unui personaj pe care l-aţi întâlnit la Berlin, doamna Greta Wanluster...

Ochii lui Ixell s-au holbat,

- Aparţine soţiei domnului Wanluster ? a întrebat el cu glas stins.

- Da, Herr Ixell. Mi s-a sus însă că e nelocuită de doi ani. Odinioară soţii Vanluster şedeau acolo în timpul verii, dar de câtva timp ei se duc în Elveţia. Totuşi cred că doamna Wanluster are acolo un paznic. Numai că nu văd ce legătură...

Americanul l-a întrerupt mulţumindu-i şi zicându-i la revedere. Apoi a schimbat câteva vorbe cu şeful gării, ca să cunoască situaţia exactă a proprietăţii familiei Thalburg. Ieşind în bătaia vântului îngheţat, chipul lui lung părea preocupat, trădând o emoţie lăuntrică. Proprietatea doamnei Greta Wanluster ! Poate că bulgărele de humă roşie avea să-i fie tot atât de preţios cât şi linguriţa de argint !

VII. CASA DIN VÂRFUL DEALULUI

Locuinţa se înălţa pe creştetul unui deal singuratică, deasupra lacului întunecat. Pe zidurile de piatră masivă, iedera şi viţa sălbatică se căţărau capricioase, aidoma tentaculelor unei bestii legendare. Casa aceasta avea două etaje. Un colţ al acoperişului o făcea să arate mai înaltă, dar era numai o aparenţă.

Cu mâinile vârâte în buzunare, baronul Ixell s-a apucat să facă o raită de jur împrejur, la câţiva metri distanţă de zidurile părăsite. A făcut această recunoaştere cu luare aminte, cercetând ferestrele cu obloanele închise şi uşile de bună seamă zăvorâte.

Mergând, baronul Ixell a fost izbit de natura specială a solului. Ajuns în spatele casei, el s-a aplecat să vadă mai de aproape acest pământ straniu şi a frecat un chibrit. Deşi flacăra a strălucit numai câteva secunde, înainte de a sfârâi şi a se stinge, el a reuşit să facă o constatare care i-a adus un zâmbet de satisfacţie pe buze.

- E humă roşie...şi-a zis.

Într-adevăr, pământul avea aceeaşi culoare ca acela găsit seara în ajun pe una din barele grilajului. De aceea s-a apropiat de locuinţă cu mai multă precauţie. Era hotărât să pătrundă înăuntru. Nu ştia ce o să descopere, sau măcar dacă avea să descopere ceva, dar i se părea că trebuie cu orice preţ să urmărească această pistă, pe care, ca să spunem aşa, însăşi huma o contura din loc în loc. Când s-a apropiat de uşa faţadei din spatele locuinţei, avea puţine speranţe şi la început a apăsat clanţa binişor, cu sfială, dar aceasta s-a deschis cu o uşurinţă care aproape l-a dezamăgit.

Ixell a rămas încremenit locului, a apucat revolverul automat din buzunar şi l-a scos afară. Privirea-i i s-a cufundat acum într-un întuneric deplin, unde-i era cu neputinţă să desluşească ceva. Aşadar, intrarea în casa doamnei Wanluster era deschisă oricui. Totuşi, deşi baronul Ixel ajunsese la ţintă, nu se putea încă hotărî.

În spatele lui vântul s-a stârnit deodată şi arborii se scuturau, vuiau, şuierau. Dar prin contrast cu liniştea locuinţei, vijelia aceasta era parcă plăcută auzului. La urma urmei, el se ştia înarmat şi gata să înfrunte orice şi pe oricine. Cu revolverul întins, a intrat în casă. Înăuntru detectivul a înaintat cu multă prudenţă, dibuind cu piciorul, spre a recunoaşte terenul înainte de a păşi cu toată siguranţa. Nu putea să vadă nimic. A căutat chibriturile cu mâna stângă. A scăpărat unul şi s-a oprit să vadă unde se afla. La lumina galbenă a flăcării, el a constatat că se găsea într-un coridor lung, îngust şi nemobilat. L-a străbătut până la o uşă deschisă, care răspundea într-o încăpere mare. pătrată. Camera aceasta era de asemenea goală. Nu se vedea acolo nici măcar un scaun. Ixel a început să se întrebe dacă nu cumva pista descoperită de el avea să-l ducă într-o casă pustie, pe care închipuirea lui o popula de pe acum cu fantome.

În timp ce examina încăperea, flacăra chibritului a tremurat şi s-a stins, El a căutat numaidecât altul şi în clipa când degetele îi scormoneau prin buzunar, a auzit un zgomot. Zgomotul acesta de-abia se desluşea. S-ar fi spus că un obiect, un chibrit, poate căzuse la picioarele lui, pe podea. Nu o vedea, dar încerca să-şi închipuie locul exact unde se afla. A întins braţul şi a pipăit...

Şi uşa s-a închis cu violenţă, aproape în nasul lui ! Ixell s-a năpustit asupra canatului împingându-l cu toate puterile, dar acestea l-au părăsit repede, în vreme ce o amorţeală stranie i-a năpădit întreaga fiinţă. Nu era nici un miros în cameră. Dar americanul respira cu uşurinţă, însă mintea i se întuneca şi însăşi bezna de acolo începea să tremure în jurul lui. A încercat să ţipe, apoi să tragă un foc de revolver, cu nădejdea că va fi auzit de afară şi i se va veni în ajutor. Dar arma i-a alunecat printre degete, căci nu mai avea putere să o ţină...La o clipă după aceea, baronul Ixell s-a prăbuşit fără cunoştinţă.

VIII. MISTER

Când detectivul american şi-a revenit în simţiri, el a rămas vreme de câteva minute cufundat încă într-un fel de toropeală care-l împiedica să cugete. S-ar fi zis că corpul i se trezise mai repede decât creierul şi că acum se afla într-o stare intermediară, între deşteptare şi somn. După o trecere de câtva timp a avut o senzaţie de greaţă uşoară. A făcut o strâmbătură şi şi-a umezit buzele uscate. Dar Ixell nu se mai gândea la indispoziţia lui când şi-a dat seama că se afla pe o pardoseală de lespezi, iar mâinile îi erau legate la spate cu o frânghie care-i înţepenea în acelaşi timp şi gleznele. Descoperirea asta, oricât de înspăimântătoare era, a fost pentru el un stimulent.

Memoria i-a revenit brusc. Şi-amintit primejdia în care se afla şi şi-a recăpătat întreaga energie.. A uitat greaţa, a uitat totul. Înţelegea că trebuia găsit cât mai repede un mijloc de a se elibera. Dar părea aproape cu neputinţă că va izbuti. Era legat ca un pachet şi în zadar s-a rostogolit de trei ori pe jos, căci legăturile nici gând nu aveau să se desfacă.

Se găsea într-o sală pătrată cu tavanul jos, ce se asemăna mai mult cu o pivniţă. Ochii lui au iscodit sala , apoi s-a oprit asupra unei mese lungi, un fel de strung de tâmplărie, lipită de perete. Detectivul a contemplat-o cu multă curiozitate, deoarece vedea orânduite pe ea sticluţe. ţevi şi numeroase unelte, pe care, din poziţia sa de pe podea, nu putea să le desluşească. Totuşi, vedea destul spre a înţelege că în acest soi de pivniţă se afla instalat un laborator de chimie, în aşa-zisa casă părăsită a doamnei Wanluster !

Deodată Ixell şi-a pus întrebarea dacă într-adevăr se afla în vechea locuinţă a familiei Thalburg, sau dacă nu cumva în timpul leşinului fusese mutat aiurea. Nu s-a mai clintit din loc şi s-a apucat să scotocească timpul în curgerea căruia rămăsese fără cunoştinţă. El şi-a amintit că victimele bombei cu gaz întrebuinţat la balul din casa von Zoon îşi recăpătaseră cunoştinţa după vreo jumătate de oră.

Negreşit, readucerea lor în viaţă fusese grăbită de îngrijirile doctorului Varadoff, medicul rus. Cu toate acestea, Ixell îşi zicea că el nu trebuie să fi rămas multă vreme în comă. Tocmai încerca să ridice capul, dar a încremenit deodată, căci dintr-o încăpere vecină s-au ridicat vocile a două persoane care discutau pe şoptite.

El a ascultat cu luare aminte şi a auzit convorbirea dintre un bărbat şi o femeie, care se exprimau în nemţeşte. Se înţelegea cât de colo că amândoi erau încântaţi de situaţie.

- Ei ! a exclamat bărbatul pe un ton morocănos, ce aş fi putut să fac mai mult ? Venise să dea târcoale prin preajma casei şi a încercat să pătrundă încoace, nu-i aşa ? Tu ai fi vrut oare să-l poftesc s-o viziteze ?

- Eşti un nătărău, a răspuns femeia, de ce nu l-ai întrebat ce voia ?

- După cele petrecute ieri seară, nu mai am chef să pun întrebări străinilor care vin aici să încerce uşile şi ferestrele.

- Doar n-o fi vreun agent de poliţie ! s-a mirat femeia.

- De unde ştii că nu ? N-are nici măcar aerul de a fi neamţ, iar îmbrăcămintea lui e prea bine croită ca să facă parte din poliţie...

- Da, ca şi cum te-ai pricepe în toate !

- Atunci de ce a venit să iscodească pe aici, înarmat cu un revolver. Ieri seară poliţia era cât pe ce să descopere un indiciu pe seama noastră...ştii ce va să zică asta ? Dacă n-aş fi pus mâna pe linguriţa aceea de cafea...

- Eu îţi repet că omul acesta nu e un gruner (agent). Aşa îmi dau eu cu părerea. De altminteri, cum vezi tu că poliţia ar putea descoperi acest loc ?

- Habar n-am... a bombănit vocea bărbătească, dar nu vreau să intru în gura lupului. Noroc pentru noi că domnul Erok a lăsat aici câteva din bilele lui. Fără ele, individul acela ar fi putut să mă omoare dacă încercam să-l înfrunt...

S-au scurs câteva minute de tăcere, în răstimpul cărora baronul Ixell, lungit pe spate lângă uşă, lega între ele crâmpeiele acelei convorbiri. Aşadar, omul care vorbea în camera de alături era agresorul inspectorului Kelmann, acela care-i furase linguriţa şi bijutriile şi ale cărui urme de pământ roşu le descoperise pe portiţa grilajului.

Dar era el „Regele Crimei ?" Limbajul lui,chiar pentru cineva care nu cunoaşte germana decât în mod sumar, era vulgar în intonaţii şi cu siguranţă că personajul acesta nu fusese invitat la balul contesei von Zoon. Ceva mai mult, nu era de crezut că un individ de teapa lui să ştie exact când şi unde să jefuiască elita prusiană, nestingherit de nimeni. În sfârşit, nu părea să fie expert în chimie sau în vreo altă ştiinţă. De altminteri, el pomenise de un oarecare domn Erok. Cine era acesta din urmă ? Ixell nu-şi amintea să fi auzit pronunţându-se la bal numele lui.

Femeia a reluat vorbirea brusc, pe un ton dispreţuitor :

- Acum ce ai de gând să faci cu el ? Îl laşi legat acolo ?

- Fireşte ! Până la sosirea domnului Erok, care a anunţat că va veni înainte de ora zece. El va şti ce trebuie făcut dacă omul acesta aparţine poliţiei...

În tăcerea care a urmat după aceea, americanul a chibzuit cu repeziciunea şi luciditatea pe care le dă o emoţie nouă. Domnul Erok. Oricare ar fi putut să fie personalitatea lui, va veni acolo înainte de ceasurile zece. Descoperirea identităţii şi arestarea lui erau de cea mai mare importanţă şi aceasta avea să ducă fără îndoială la dezlegarea unei probleme atât de complicată şi tulburătoare.

Cu toate acestea, Ixell nu putea să facă nimic atâta vreme cât lâncezea acolo ca prizonier. Dacă ar putea măcar să-şi elibereze braţele. Privirea detectivului s-a rotit de jur împrejurul încăperii, oprindu-e în cele din urmă asupra unui aparat distilator. Dacă erau chibrituri prin apropiere, ar fi putut...Ideea aceasta l-a electrizat...Dar a înţeles că mai întâi trebuia să se ridice în picioare. Rostogolindu-se, a ajuns într-un colţ, unde s-a sprijinit pe zidul de piatră. A putut astfel să ridice genunchii destul de sus şi să găsească un punct de reazem călcâilor. Apoi frecând rând pe rând capul şi umerii de zid. A izbutit să se ridice în capul oaselor...muncă titanică, mai ales din pricina slăbiciunii lui de odinioară. S-a opintit de două ori şi...a dat greş. Gâfâind, frânt de oboseală, s-a odihnit câteva secunde. A făcut o a treia încercare şi a reuşit. Detectivul a cercetat atunci masa pe care erau aliniate cel puţin două duzini de borcănaşe conţinând produse chimice. Toate erau etichetate ca într-o farmacie. El a constatat printre altele că nu se înşelase recunoscând un distilator. Probabil deci că se afla în atelierul „Regelui Crimei", în domeniul lui ? Şi încăperea aceea făcea parte din domeniul doamnei Wanluster !

Pe o etajeră Ixell a zărit o cutie ce conţinea mai multe duzini de pastile albe, având fiecare un diametru de doi centimetri. Unele erau tăiate în două jumătăţi şi americanul şi-a zis că dacă ar fi împreunate puteau să conţină o mare cantitate de chloropaxon, sau orice alt gaz de natură asemănătoare. Acelea erau armele Regelui...Chiar în faţa alambicului se afla obişnuita cutie cu chibrituri. Cu trăsăturile însufleţite de toate posibilităţile pe care i le punea la îndemână planul lui, baronul Ixell s-a întors cu spatele spre masă, aşezându-se pe marginea ei. Aceasta s–a clătinat, a scârţâit, dar nu s-a prăbuşit. Când a izbutit să apuce chibriturile, frecatul unuia din beţe, i s-a părut o muncă şi mai grea, deoarece pumnii îi erau atât de strâns

legaţi, încât mâinile nu aveau niciun pic de libertate. Totuşi, după unul sau două minute de forţări supraomeneşti, a auzit pâlpâitul flăcării...În câteva clipe, focul i-a atins vârful degetelor. Or lucrul de căpetenie era să se aprindă distilatorul şi de aceea el a înaintat cu corpul până când mâna-i stângă l-a atins. Întoarcerea robinetului s-a făcut mult mai uşor în comparaţie cu truda de până atunci.

Chibritul se consuma. Ixel s-a aplecat înainte ridicându-l până ce a ajuns în dreptul ţevii de gaz.

Atunci, o mică vâlvătaie a ţâşnit drept în sus luminând laboratorul. Baronul Ixell şi-a lungit corpul pe masă culcându-se pe o parte, după care a izbutit să ridice deasupra flăcării brăţara de frânghie care-i lega încheieturile mâinilor. Flacăra a atins frânghia , însă nu şi mâna. Şi pe când aceasta continua să ardă sfârâind, el se silea să-şi depărteze pumnii unul de altul prin mici opinteli bruşte. Detectivul s-a fript de mai multe ori, dar a stăruit să smucească legăturile, până când frânghia s-a rupt, Scăpase !

În mai puţin de două minute s-a trezit în picioare, în faţa uşii închise, pregătit să reînceapă ancheta contra „Regelui Crimei”.

IX. ÎNVÂRTITURĂ DE CHEIE

În raportul întocmit mai târziu de către *Polizei Ministerium* pentru arhivele guvernului, fazele următoare ale evenimentelor au fost descrise în chip minuţios :

„Căutând un mijloc de a ieşi din laborator, baronul Ixell a început, pe loc, o serie de investigaţii. Deasupra mesei el a văzut un dulăpior fixat în perete. Acesta nu era încuiat cu cheia şi conţinea, printre alte lucruri,un tratat voluminos asupra întrebuinţării, posibilităţilor de acţiune şi mijloacelor de preparare a gazului numit chloropaxon.

Ceva mai mult, el a descoperit în acelaşi dulăpior o cutie de fier cu şaptesprezece bile de celuloid, prelucrate în aşa fel încât erau mai fragile decât coaja oului. Cum după toate aparenţele, aceste bile fuseseră formate prin împreunarea a două jumătăţi de sferă, baronul Ixell rămas convins că acum ele conţineau fiecare cantitatea trebuincioasă de gaz comprimat”.

Văzând aceste bile, detectivul a trebuit să recunoască şi să admire ingeniozitatea aceluia care le fabricase. Nu era înarmat, deoarece revolverul îi fusese luat în acelaşi timp cu paltonul. Totuşi, trebuia să fugă cu orice preţ de acolo, înainte de sosirea domnului Erok. De aceea, s-a aşezat lângă uşa închisă şi a început să geamă, la început slab, apoi din ce în ce mai tare, cu nădejdea că va fi auzit de cei dinăuntru, care vor căuta, desigur, să afle pricina acelei tânguiri. Şi într-adevăr, pe când se pregătea să scoată un ţipăt mai dureros decât celelalte, el a auzit femeia plictisită :

- Ce o fi având individul ?

- Ei ! nimic ! a răspuns bărbatul cu vocea-i aspră. Se simte rău fiindcă a respirat gazul. Asta-i tot.

- Dar ascultă !...Pare că suferă...

- Lasă-l în pace. Dacă suferă ce ne pasă nouă ?

Au urmat câteva clipe de tăcere, în timpul cărora agonia lui Ixell părea că devine îngrozitoare.

- Du-te şi fă-l să tacă, a mormăit femeia. Mă scoate din minţi cu bocetele lui.

- Nu pot să-l silesc să stea ca un mut...

- Zău ? Spune-i că-i vei da o nouă doză de gaz şi va tăcea chitic.

Deodată detectivul a auzit o cheie răsucindu-se în broască. El a aşteptat cu mintea încordată, cu toţi muşchii contractaţi şi ochii străfulgerând de emoţie, Uşa s-a deschis încetişor şi o lumină galbenă a pătruns în laborator. Cel dintâi lucru pe care l-a văzut americanul a fost propriul lui revolver. Apoi un chip omenesc, colţuros şi încruntat, pe care nu-l mai cunoscuse niciodată până atunci. Înaintând, necunoscutul se silea să pătrundă întunericul cu un aer bănuitor.

Atunci pumnul baronului Ixel a descris o curbă fulgerătoare şi s-a abătut năprasnic peste faţa individului. Acesta nici nu a crâcnit. A ridicat braţele într-un gest neputincios. A lăsat revolverul să-i cadă şi s-a prăbuşit jos neînsufleţit, Ixel luase arma înainte ca bărbatul să fi căzut.

Cu braţul întins, el s-a năpustit în încăperea de alături. În colţul cel mai îndepărtat şedea o femeie slabă, uscată, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie decolorată. Aceasta l-a privit muţeşte, ca şi cum se trezise în prezenţa unei arătări înspăimântătoare.

- Vino încoace ! i-a poruncit Ixell

Prostită, fără să înţeleagă, femeia s-a apropiat de el. Detectivul i-a făcut semn să intre în laborator, iar ea păşind ca o somnambulă, s-a supus maşinal. Atunci Ixel cu arma întinsă asupra femeii, încolăcind braţul stâng pe lângă gâtul individului, care nu-şi recăpătase cunoştinţa, s-a luptat să-l târască în laborator. Când cei doi prizonieri s-au aflat înăuntru, americanul a strigat pe un ton ameninţător :

- Am să vă închid aici pe amândoi şi spre a vă împiedica să strigaţi, veţi gusta puţin din efectele gazului, aşa cum aţi cum aţi procedat cu mine, Gazul acesta nu e periculos, Vă sfătuiesc să vă culcaţi jos, veţi adormi foarte uşor.

Zicând aceasta, Ixell a scos una din bilele de celuloid găsită în dulăpior şi a aruncat-o pe pământ. Aceasta s-a spart şi femeia a tresărit. Ixell a închis cu repeziciune uşa înainte de a fi auzit ţipetele. A sucit cheia în broască, după care a vârât-o în buzunar. Americanul şi-a găsit pălăria şi paltonul pe un scaun în bucătărie, apoi fără greutate a descoperit o ieşire pe o uşă din fund.

Ajungând la gară, Ixell a constatat că erau ceasurile zece fără un sfert. A intrat în cabina telefonică şi a cerut legătura cu Berlinul. Adresându-se la *Polizei Ministerium,* a aflat spre marea lui satisfacţie că inspectorul principal Otto Kelmann, complet restabilit acum, se afla în birou.

- Am să aduc o duzină de agenţi, a spus el lui Ixell, deoarece nu se ştie câţi oameni vom întâlni acolo. În automobile şi o barcă cu motor, vom ajunge la Zeeburg în cel mult douăzeci şi cinci de minute. Casa de pe deal ? foarte bine !

Americanul nu şi-a putut ascunde un zâmbet pe când se întorcea, deoarece vocea inspectorului vibrase de însufleţire şi bucurie.

Mergea repede, nerăbdător să afle dacă cele două persoane lăsate în laborator îşi recăpătaseră cunoştinţa. Se mai întreba de asemenea dacă domnul Erok o fi sosit cumva în timpul lipsei lui.

În prada acestor gânduri, baronul Ixell, cu pistolul în mână, a pătruns tiptil în casă prin aceeaşi uşă pe unde trecuse ieşind. Îşi amintea bine drumul prin încăperea elegant mobilată. Păşind totuşi cu multă băgare de seamă. Locuinţa era cufundată în tăcere şi afară de vuietul furtunii, zgomotul paşilor săi era singurul pe care-l auzea Ixell. După câteva clipe, detectivul a deslușit lumina slabă a salonului către care se îndrepta. S-a oprit în loc ca să asculte, cu respiraţia oprită. Nimic. Apoi a continuat să meargă cu încredere, dar tot băgător de seamă şi a răzbit în sfârşit într-o încăpere în mijlocul căreia era pregătită o masă pentru mâncare. . În prg s-a oprit brusc. De

obicei avea nervi de oţel, dar în clipa aceea un fior de groază i-a străbătut corpul. Ochii lui s-au holbat de uimire. Iar obrajii şi-au pierdut culoarea.

Pe covor, alături de masă, zăcea întins un bărbat cu braţele îndoite sub cap, cu unul din genunchi ridicat în sus, într-o ultimă tresărire a agoniei. Albeaţa plastronului era mânjită de io pată cărămizie ce se mai afla şi pe covor.

Înainte de a se apleca în genunchi, baronul a înţeles că omul acela murise şi el l-a recunoscut numaidecât. Era eminentul chimist doctorul Gustav Wanluster.

X. PRIMUL INTEROGATORIU

Detectivul şedea în mijlocul salonului cu revolverul îndreptat asupra perechii, pe care cu câtva timp înainte o închisese în laborator. Bărbatul şi femeia erau ghemuiţi în două fotolii mari. Palizi. Ei contemplau încremeniţi un corp întins pe covor şi nu ridicau ochii decât să-l privească pe Ixell cu nelinişte, implorându-i parcă îndurare.

Efectele produse de gaz asupra lor se vedeau destul de limpede în obrajii îngălbeniţi. Bărbatul părea să fie chiar într-un soi de năuceală. Însă femeia îşi revenise mai repede.

Detectivul le-a vorbit calm. Însă pe un ton sever. Adresându-se femeii, el a întrebat-o :

- Spuneţi deci că omul lungit aici nu e domnul Erok ?

Ea a scuturat din cap răspunzând :

- Nu. nu-i Erok...nu-i Erok !

Îl cunoaşteţi pe acest om ?

- Nu !

- Nu l-aţi văzut niciodată până acum ?

- Niciodată !

- Dar aţi auzit detunătura care l-a ucis ?

Ea a şovăit, apoi a făcut un semn de consimţire.

- Da. am auzit detunătura.

Ixell a aruncat asupra femeii o privire străpungătoare :

- Cum se face, a întrebat el, că v-aţi înzdrăvenit atât de repede după efectul produs de gaz ?

- Cum ? Cum?...Ea a ridicat ochii ca şi cum întrebarea abia îi atinsese urechea. Ştiam ce aţi aruncat pe jos când ne-aţi închis aici. Era una din bilele de pe masa din laborator. Aşa că am alergat până la fereastra cu geamul spart şi am aspirat aer proaspăt. Cu toate acestea, gazul m-a atins, dar l-am suferit şi am rămas culcată pe podea până când v-am auzit, până când am fose trezită cred...

Femeia s-a oprit pe neaşteptate cu o expresie de teamă zugrăvită pe faţă.

Poate vorbise prea mult...Dar Ixell a făcut un gest cu revolverul şi a strigat :

- Poliţia va sosi dintr-o clipă într-alta. Omul acesta a fost asasinat şi dacă bărbatul dumitale şi dumneata nu vorbiţi, veţi fi condamnaţi la moarte pentru vina de a-l fi ucis...

- Condamnaţi la moarte !...a bolborosit femeia, care deşi tremura, avea în ochi o licărire de neîncredere.

- Amândoi sunteţi complicii domnului Erok şi veţi fi executaţi împreună cu el. Singura şansă de scăpare este să vorbiţi. Spuneţi adevărul ! Ce-aţi auzit...exact !

Atunci femeia s-a proptit în faţa detectivului şi a strigat cu un aer sfidător :

- Foarte bine, am să vorbesc. Ce-mi pasă de domnul Erok ! Nici bărbatul meu, nici eu n-am omorât pe omul acesta. Nu vom fi osândiţi pentru asta şi am să spun totul...

- Negreşit... a zis Ixell.

- Am auzit voci, domnul Erok şi omul acesta se certau, îmi închipui. Apoi doamna s-a amestecat între ei ...

- Doamna ? a întrebat detectivul uimit

- Da, doamna...Doamna Wanluster.

- O cunoşti ?

- Fireşte, casa aceasta e doar a ei şi adesea venea aici cu domnul Erok...cel puţin de două ori pe săptămână.

- Ah ! continuă, te rog.

- Ce-ai mai auzit ? a îmbiat-o Ixell aproape rugător.

Femeia a înălţat din umeri :

- Nu prea sunt sigură...Eram trezită abia pe jumătate. Dar mi s-a părut că străinul, omul acesta mort, a ţipat :"Ştiam că am să te găsesc aici ! Ştiam !" Apoi s-a iscat un tărăboi din care n-am înţeles nimic. Şi apoi aceeaşi voce, gâfâind, a continuat : „fiindcă vă închipuiaţi că sunt la Dresda !" După aceea iarăşi zgomot şi doamna Wanluster a scos un ţipăt...

- Pe urmă s-a auzit detunătura şi n-a mai fost nimic altceva până când doamna Wanluster, plângând, a cerut domnului Erok să o ducă acasă...

Femeia s-a răsucit pe scaun şi a cercetat cadavrul, apoi a căzut pe gânduri, din care a scos-o baronul Ixell întrebând brusc :

- Cine-i acest domn Erok?

Interlocutoarea a întors ochii spre el mirată, răspunzând :

- Cine ? Domnul Erok este... domnul Erok ! Cine ar putea să fie ?

- Care-i numele lui adevărat ? Nu-mi ascunde nimic ! a răcnit Ixell.

- Nu înţeleg ce vreţi să-mi spuneţi, a răspuns femeia. Dacă are un alt nume, ştiu că nu mi l-a spus niciodată. Îl cheamă domnul Sigismund Erok, atâta tot !

În timpul acesta bărbatul, care nu suflase o vorbă, a înălţat capul mormăind :

- Du-te dracului ! Nu ştim nimic, ai înţeles ?

Ixell l-a privit cu un aer grav jucându-se cu revolverul. Apoi după o clipă s-a adresat amândurora pe tonul cel mai calm :

- Dacă nu ştiţi nimic, nu tot atât stau lucrurile cu noi, poliţia. Ştiu de exemplu că la ceasurile trei ieri noapte dumneata l-ai atacat pe inspectorul principal Otto Kelmann, care de altminteri va fi aici peste câteva minute

Pronunţând aceste cuvinte, a văzut cum figura nepăsătoare a bărbatului pierdea puţin câte puţin din expresia de încredere. În vreme ce ochii lui se holbau peste măsură.

- Ştim, a continuat Ixell, că te-ai ascuns îndărătul unui gard în încrucişarea Bismark cu Handstrasse, în Grunenwald, în clipa când inspectorul a trecut pe acolo şi l-ai lovit. Ştim de asemenea că ai furat bijuteriile din buzunarul lui. Toate acestea vor fi de ajuns să vă ducă la ocnă...

Omul redevenise palid, iar ochii lui ieşiţi din orbite păreau că aruncă scântei pe când se uita la Ixell. Detectivul a înţeles că ameninţarea îşi făcuse efectul. L-a văzut înghiţindu-şi saliva de mai multe ori, după care s-a hotărât să vorbească şi destăinuirile lui au fost mai mult decât interesante.

- Noi suntem păzitorii acestei case, ţn care nu prea făceam prea mare lucru. Se împlineşte un an de când domnul Erok ne-a procurat această slujbă. Apoi doamna Wanluster şi el au început să vină. De altminteri, asta nu ne privea. Casa este a ei şi ea ne plătea ca să o supraveghem...Asta-i totul.

Puţin după aceea domnul Erok a venit singur într-o zi şi ne-a dat două sute de mărci spre a-l lăsa să-şi instaleze laboratorul în pivniţă. Şi-a luat obligaţia să ne mai dea din când în când sume de bani mai mari, dacă vom şti să tăcem. Şi-a ţinut făgăduiala, aşa că noi suntem mulţumiţi. Doamna Wanluster nu ştia de existenţa laboratorului, căci nu se ducea niciodată în partea aceea.. Lucrul a rămas secret între noi şi domnul Erok. El venea singur, odată sau de două ori pe săptămână, ca să lucreze.

Omul s-a întrerupt, dar a reluat numaidecât :

- Ceea ce făcea acolo a început să-mi aţâţe curiozitatea. De altfel, în curând a început să aibă nevoie de mine pentru lucrări mici. Mă plătea destul de bine. Aşa că nu mă întreba nimic. Dar într-o zi când făcea experienţe, a căzut jos pierzându-şi cunoştinţa. M-am repezit să-l ajut, dar am căzut şi eu. Nu mi-a explicat mare lucru în ziua aceea. La câteva zile mai târziu am citit în ziare de jefuirea a şase persoane adormite...şi doar nu sunt prost ! I-am spus domnului Erok ceea ce înţelesesem. S-a arătat şi mai generos şi apoi mi-a cerut să-l ajut înainte...Asta-i toată povestea...

- Nu ! Nu-i totul ! a exclamat Ixell. Ieri seară...? Linguriţa aceea...

- Ah! Da...

Omul a căzut pe gânduri, ca şi cum se întreba ce anume să răspundă. A privit covorul, apoi corpul doctorului Wanluster şi a mormăit :

- Asta e greşeala domnului Erok ! Trebuie să vă spun că avea obiceiul să-mi telefoneze uneori spre a-mi da ordine ...

- Dar n-aveţi telefon aici :

- E adevărat. Însă un prieten al meu care locuieşte în apropiere are unul. Domnul Erok s-a adresat lui şi m-a chemat. Bineînţeles, prietenul meu nu ştia despre ce e vorba. Deci domnul Erok mi-a telefonat ieri noapte pe la ceasurile unu şi jumătate . Mi-a poruncit să mă duc la casa aceea din Grunewald, unde avea loc un bal şi să aştept un domn corpolent care se asemăna cu von Hindenburg,

Trebuia să-l atac şi să-i iau o linguriţă ce o avea asupra lui. Nu voiam să fac aşa ceva şi i-am spus-o domnului Erok. Dar s-a înfuriat şi mi-a spus că altminteri toţi vom înfunda puşcăria....

- N-aveam încotro, nu-i aşa ? M-am dus prun urmare să supraveghez casa până când domnul acela corpolent a ieşit şi m-am luat după el.

- Unde sunt bijuteriile pe care i le-ai luat ? i-a tăiat domnul Ixell.

Atunci femeia s-a amestecat în discuţia dintre Ixell şi paznic :

- Le avem şi le vom înapoia, dacă poliţia ne făgăduieşte că vom scăpa.

Un zgomot de paşi grei şi numeroşi s-a auzit prin casă, pe când o voce puternică împărţea ordine. O clipă mai târziu, inspectorul Kelmann urmat de agenţii lui a intrat în încăpere.

XI. DOMNUL CU MONOCLU

Erau ceasurile unsprezece precis când un autocamion al poliţiei a coborât strada întunecoasă unde locuia familia Wanluster. Înăuntru se afla Kelmann şi baronul Ixell, pe care îi însoţeau trei agenţi în uniformă.

O altă maşină aduce la ministerium pe cei doi păzitori ai proprietăţii, care se numeau Albrecht şi Selma Jager. În casa singuratică de pe dealul din Zeeburg, patru poliţişti păzeau un cadavru în aşteptarea medicului legist.

Baronul Ixell spunea cu o voce blajină privind drept înaintea lui :

- Frumoasă încurcătură ! Acest domn Erok avea ca complice pe ispititoarea doamnă Wanluster. Se folosea de casa ei, unde îşi instalase un laborator de fabricare a gazului. Îi trebuia ajutorul unei femei care să-l ţină la curent cu faptele şi gesturile mondenelor purtătoare de bijuterii, căci a izbutit să jefuiască multe din ele cu bombele lui. Această doamnă Wanluster câştigase încrederea contesei von Zoon, mi-a părut o fire plină de bunătate. Înţelegeţi acum de ce hoţul a deschis fereastra în salonul acesteia ?

- Spre a lăsa gazul să se scurgă după ce şi-a făcut efectul. Aşa îmi închipui, a mormăit inspectorul.

- Da, era foarte dibaci, deoarece nici una dintre persoanele care pătrundeau în urmă în cameră nu trebuia să mai cadă victimă, El a aruncat o bilă lângă agentul Kroz pentru a face să se creadă că hoţul intrase prin coridorul din fund. Probabil că de obicei banditul aduna fragmentele de celuloid spre a nu lăsa urme, numai că l-a scăpat din vedere pe acela aflat lângă corpul lui Kroz...

Baronul Ixell a respirat adânc şi a reluat numaidecât :

- Domnul Erok a fost de asemenea foarte isteţ, convingând-o pe doamna Wanluster să-l cheme cu acest nume în prezenţa paznicilor. I-a spus fără îndoială că aceasta ar evita un scandal...în cazul când ea ar fi surprinsă cu el,. În orice caz, a ştiut să găsească un motiv care a convins-o.

A urmat o clipă de tăcere, apoi inspectorul a zis oftând :

- Bietul Wanluster, era un bătrânel de treabă....şi un mare chimist !

- Da, însă un naiv care n-a ghicit nevoile de bani ale nevestei sale şi mijloacele întrebuinţate de ea pentru a şi-i procura. Totuşi, în cele din urmă a început să se neliniştească, deoarece după ce a spus tuturor că pleacă azi la Dresda, a rămas în Berlin ca să o supravegheze. A urmărit-o aici şi îndrăzneala aceasta l-a costat viaţa. Presupun că Erok va fi urmărit pentru omor şi nu pentru furt.

Maşina s-a oprit la o mică distanţă de locuinţa soţilor Wanluster şi detectivii au constatat că unele ferestre erau încă luminate.

- Crezi că-l vom găsi pe domnul Erok aici ? a murmurat Kelmann sărind pe trotuar. ..

- A condus-o pe doamna Wanluster acasă, a răspuns Ixell.

Poliţia a înconjurat casa, apoi inspectorul a sunat la uşă, Aceasta a fost deschisă de o servitoare cu aerul foarte mirat. La întrebarea inspectorului, ea a răspuns că doamna Wanluster se înapoiase de la teatru şi că se simţea prea obosită ca să primească pe cineva. Kelmann a intrat fără ceremonie, iar Ixell l-a urmat.

Înaintea lor au văzut un salon strălucitor luminat, dar în clipa când s-au apropiat, cineva aflat în încăpere a închis uşa cu violenţă.

- Aşa ! a strigat inspectorul, voiţi să încingem o luptă aici !

Apoi s-a năpustit cu toată energia corpului în tăblia uşii care-l despărţea de „Regele Crimei”... Uşa s-a întredeschis numai câţiva centimetri, dar individul dinăuntru l-a repezit cu un pumn înapoi.

- Suntem înarmaţi ! a răcnit Kelmann pe un ton ameninţător.

- Şi eu.

Inspectorul a tras o înjurătură, dar o mână i-a apucat braţul. S-a întors furios şi l-a văzut pe baronul Ixell, al cărui chip era calm şi grav.

- Este de prisos să angajăm o luptă, i-a spus detectivul. Adineaori când dumneata ai deschis uşa, am aruncat înăuntru una din bilele adversarului nostru. Mai am câteva în buzunar. Le-am găsit în laborator. Puţină răbdare, inspectore, şi vom pune mâna pe criminal, fără ca el să ne poată opune cea mai mică rezistenţă. Dumneata ţine uşa închisă. Eu am să deschid ferestrele de afară înainte de a intra în salon.

A zâmbit şi a continuat :

- De ce să nu luăm lecţii de la duşmanii noştri ?

La zece minute după aceasta, ei au pătruns fără nici o piedică în cameră şi au găsit pe frumoasa doamnă Greta Wanluster lungită, fără cunoştinţă, pe un divan. La picioarele ei zăcea, învins de chloropaxon, răufăcătorul care-şi zicea domnul Erok. Acesta era în ţinută de seară. Un bărbat chipeş, cu craniul ras, al cărui monoclu sărise la o mică depărtare.

- Dumnezeule ! a exclamat inspectorul Kelmann văzându-l.

Ixell a clătinat din cap :

- Da, e gazda noastră de ieri seară, contele Ludwig Heinrich von Zoon în persoană !

- Oh ! biata contesă ! Să-şi unească viaţa cu o astfel de canalie ! Mi-e greu la supărarea ce o vom pricinui acestei încântătoare şi oneste femei !

- Nu cred să se mai mărite a treia oară ! a încheiat Ixell.

XII. LA MASĂ

A doua zi în timpul prânzului, Kelmann a spus :

- E uluitor şi de necrezut ! Bărbatul aruncase una din bombe în salon, de bună seamă în spatele palmierilor, iar o alta a aruncat-o lui Kroz ! Prefăcându-se că-şi şterge nasul, el s-a apărat cu ajutorul măştii de pânză. După săvârşirea furtului, a deschis fereastra, a pus prada la loc sigur, apoi s-a întins pe parchet. Nu prea mai erau vapori în cameră. Totuşi, „chloropaxonul" l-a ameţit puţin, dar în realitate el a simulat leşinul. Mai târziu, când lumea credea că se odihneşte în camera lui, a telefonat complicelui, căci avea un post chiar lângă pat.

- Ştiam, a zis baronul surâzând.

- Dacă ne rememorăm evenimentele, totul devine limpede ca ziua. Cred că contele von Zoon studiase gazul în timpul războiului. Cu ocazia revoluţiei, el şi-a pierdut averea, ca cea mai mare parte dintre nobili, şi a trăit din banii soţiei, care nu trebuia să-i fi dat prea mulţi. Apoi a avut această aventură cu doamna Wanluster

Kelmann s-a întrerupt deodată, uitându-se în ochii americanului cu un aer bănuitor şi l-a întrebat :

- Spune-mi, Herr Ixell, în ce moment ai înţeles că omul nostru nu e altul decât contele von Zoon ? Mi se pare că nu te-ai arătat prea surprins ieri seară...

Detectivul a luat solniţa cu sare şi a răspuns :

- L-am bănuit când am văzut salonul casei din Zeeburg...

- Şi ce semne te-au dus la această ingenioasă presupunere ?

- Am observat că ţigările ce se aflau acolo erau aceleaşi rare havane care ne-au fost împărţite la bal...Eşti bun, inspectore, să destupi o sticlă ?

— FIN. —